ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νανταλλάξουν :—*Τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (0) μὲ *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Ζανθὴν Πριγκηποπούλαν, Μεγάλην Ἑλλάδα, Μεσογειακὴν Ἀκτήν, Ζινέτταν, Παναχαΐ·δα, Πλειάδα.*— ὁ *Εὐελπὶς Νέος* (0) μὲ *Ναυτόπαιδα, Θέρμιον Ἀπόλλωνα, Ἄνθος τῶν Λειμώνων.*—ὁ *Δικέφαλος Ἀετὸς* (0) μὲ *Τρελλόπαιδο τῶν Πατρῶν, Δοξασμένο 21, Κλεφτόπουλο τοῦ 21, Ἥρω·ΐ·δα Ἑλληνοπούλαν.*—τὸ *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ* (0) μὲ *Γλυκὺ Παρελθόν, Μανόν, Καρυάτιδα.*—ὁ *Ταυρομάχος* (0) μὲ *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ, Πιερέττα, Ἀρώνη,*—ἡ *Ἀθηγανὶς* (0) μὲ *Ζανθὴν Πριγκηποπούλαν, Θαλασσίαν Νύμφην, Ἀρώνη,*—ἡ *Βοσκοπούλα τῶν Ἄλπεων* (0) μὲ *Νικητὴν τοῦ Κιλκίς, Τρελλὴν Ἀρσακειάδα, Σαπουνόφουσκαν.*—τὸ *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (0) μὲ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, Λευτερὶὰ στοὺς Σκλάβους, Ὡραίαν Λύσιν, Τρελλὴν Ψυχήν, Κύκνον, Πρόσφυγα, Ἰριδα, Ἰδιότροπην.*

Παρόραμα : Εἰς τὸν Γρίφον τοῦ προηγ. φύλλου, ὑπ' ἀριθ. 624 ἀντὶ ***Ν*** νὰ γράψετε ***Η***.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Δικέφαλον Ἀετὸν* (μὴν κάνης τὸν κόπον, γιατὶ τέτοιες εἰκόνες ἔχω γιὰ πολλὰ χρόνια· ἐλλιποσύμφωνον τοῦ τύπου **—*** εἶνε παραδείγματος χάριν, τὸ *εο-εου*, ἤτοι «Θεὸν σέβου» τὸ «γρνεῖς τίμα» γίνεται Φωνηεντόλιπον οὔτω : *γνς-τμ*, ἄρα εἶνε τοῦ τύπου ***—**.) *Ἄθων* (ἔχω συμφωνήσῃ ἄχι· ἀλλὰ λυποῦμαι νὰ κρύψω ὅτι ὁ ἕνας παίρνει τοὺς ἀγοραστὰς τοῦ ἄλλου·) *Γενναῖο Ἑλληνόπουλο* (ἡ παράκλησις ἐξετελέσθη· εὐχαριστῶ πολύ). *Κωνστ. Δ. Ἐλευθ.* («δημοσιευσίμους» ὀνομάζω τὰς Ἀσκήσεις, τὰς ὁποίας ἔκρινα ἀξίας δημοσιεύσεως·) *Καμ. Θαν.* (νὰ ἓν διὰ κάθε 25 φύλλα·) *Γ. Κουλουμβ.* (νομίζω, ὅτι αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις τὰς ἔδωσα ἄλλοτε· θὰ ἰδῶ, καὶ ἂν δὲν ἔχουν δοθῆ, θὰ χρησιμοποιήσω τοὐλάχιστον τὴν μίαν·) *Εὐάγ. Ν. Βάτσ.* (ἐν ἀπὸ τὰ προταθέντα ψευδώνυμα ἐνεκρίθη· εἰς τὸ 45ον φύλλον ὁ τόμος τοῦ 1903 τιμᾶται δρ. 8,50 μὲ τὰ ταχυδρομικά· ὁ κ. Ξ. κατευθυνσιάσθη μὲ τὸ γράμμα σου·) *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ* (διὰ νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι θὰ λάβω ἀσφαλῶς τὰ χρήματα, πρέπει νὰ τὰ στέλλετε διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς·) *Κυανόλευκον Λάβαρον* (τοὺς λαμβάνουν· δύναται·) *Ἥρωα Βελισσαρίου* (ἦσαν ὁ διευθυντὴς καὶ ἡ γραμματεὺς· τὰ φύλλα ὑπάρχουν·) *Πᾶνον Κ. Μπ.* (δὲν εἶνε δημοσιεύσιμα·) *Ζιζάνιον τοῦ Λυκείου* (ὄχι, νὰ μὴ τἀλλάξῃς·) *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (ἔχει καλῶς). *Νίκην* (ἔστειλα· περιμένω·) *Ταυρομάχον* (βεβαιότατα!) *Ἀτρόμητον Ἀμαζόνα* (μὲ... φραντζόλα;! καὶ ποῦ τὴ βρῆκαν ;) *Μυροβόλον Ἄνθος, Ἥρωα τῆς Γραβιᾶς* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *7ην Νοεμβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸν προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4ης Φεβρουαρίου

625. Λεξίγριφος

Μία λόρη, χωρὶς πόδι,
Σ' ἕνα δένδρο πάει κοντά,
Μά, ἀνέλπιστα, μὰ νῆσο
Τῆς Εὐρώπης ἀπαντᾶ.

626. Συλλαβόγριφος

Στὴν ἀρχαιότητα κ' ἐγὼ
Πολέμησα στὴν Τροία.
Κι' ἂν θέλῃς τοῦ πατέρα μου
Τὄνομα νὰ γνωρίσῃς,
Νὰ πάρῃς φθόγγο μουσικὸ
Μὲ μιὰν ἀντωνυμία,
Ἀφοῦ μὲ γράμμα Γαλλικὸ
Στὴ μέση τὰ χωρίσῃς.

627. Μεταγραμματισμὸς

Ἕνας κ' ἐγὼ ἀπ' τοὺς Ἑπτὰ
Πουχαν πολλὴ σοφία.
Μὰ κάποια μέρα θέλησα
Νὰ παίξω καί, στάστεῖα,
Νὰλλάξω τὸ καπέλο μου...
Καὶ νά ! μὲ πανοπλία
Ὁλόκληρη εὑρέθηκα,
Πολεμιστὴς στὴν Τροία.

628. Ἀναγραμματισμὸς

Εἶμαι μεγάλη ὁροσειρά'
Ἄλλ' ἂν ἐσὺ θελήσῃς
Τὰ γράμματά μου μιὰ στιγμὴ
Μονάχα νὰ κινήσῃς,
Θαῦμα ! ἀπὸ μπρός σου χάνομαι
Πετῶντας ·τὰ αἰθέρια,
Ὁποῦ τὴν νύχτα θὰ μὲ ἰδῇς
Μὲ τὰ ἑπτά μου ἀστέρια.

629. Μωσαϊκὸν

Τὸ Ναύπλιον, ἡ Λάρισσα
Ἡ Τρίπολις, κ' ἡ Σπάρτη
Ἀπ' ἕνα των δανείζουνε
Καὶ πόλιν ἄλλη κτίζουνε.,
Νὰ στὴ χαρίσω ; Πίρ' τη !

630. Ἐξάγωνον

* * * = Στοιχεῖον
* * * * = Συγγενὴς
* * * * * = Εὐῶδες ἄνθος
* * * * * = Εὐρωπ. πρωτεύουσα
* * * * = Ἐπιτυχία ὅπλων
* * * = Στοιχεῖον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

631. Πυραμὶς μετὰ Ρόμβου.

\+ = Σύμφωνον
\+ \+ \+ = Υἱὸς τοῦ Νῶε
\+ \+ \+ \+ \+ = Δένδρον ὀπωροφόρον
* * \+ \+ \+ * * = Χώρα τῆς Ἀσίας
* * * * \+ * * * * = Ἀρχαῖος Μάντις.

Οἱ τρεῖς σταυροὶ τοῦ τετάρτου στίχου : Συμπλεκτικός.

Εἰς τὸν Ρόμβον, καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται τὰ ἴδια.

632. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Μέγας ποταμός.
2 6 7 1 2 8 = Λατῖνος ποιητής.
3 5 7 4 5 = Θηρίον.
4 5 3 8 = Πλοῖον.
5 6 3 1 2 8 = Ἀρχαία πόλις
6 2 3 8 = Ζῶον.
7 5 6 5 = Μεγάλη νῆσος.
8 2 3 4 7 2 4 = Ἀκρωτήριον.

633—637. Μαγικὸς φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο κατὰ σειρὰν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Σύρος, Σέτις, Ἑστία, Ἐλπίς, Ἄρης.

[*ΟΛΑΙ αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ Συλλογῆς τοῦ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΔΕΩΔΟΥΣ.*]

638. Γρῖφος

1 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918.... ἔδες ! οἶνος, κυνιάκ, ζῦθος, μαστίχα.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

—[ΙΖ'—230]—

Ποιός δὲν θὰ ψηφίσῃ τὸ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
Τὸ ποιητικώτερο ψευδώνυμο

—[ΙΖ—231]—

Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι τοῦ συλλόγου ὁ «**Πρόσκοπος**». Γραφεῖα: Φαβιέρου 20, Ἀθῆναι.

—(ΙΖ'—234)—

Ἱδρύεται σύλλογος ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «***Βουλγαροκρατουμένη Ζάνθη***», σκοπὸν ἔχων τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως». Ἐγγραφῆτε ὅλοι καὶ ὅλαι. Μηνιαία συνδρομὴ λεπτ. 40.

—[ΙΖ'.—232]—

Παγκόσμιο Ὄνειρο, γράμμα ἔλαβα κ' ἔγραψα. —*Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, δέχεσαι ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν ;— **ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ**

—[ΙΖ'—233]—

Σύλλογος «*Ἐλπίς*».—Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν. Τῷ αἰτοῦντι ἀποστέλλεται καταστατικόν. Ἀπευθυντέον : Ντῖνον Ἀντωνόπουλον, Κανακάρη 14, Πάτρας.

—[Ζ'.—235]—

Ἀναχωρῶν ἐκ Φαλήρου διὰ Κυπαρισσίαν, ἀποχαιρετῶ τοὺς ἐν Πειραιεῖ καὶ Ἀθήναις ἀγαπητούς μου φίλους.

Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων

—[ΙΖ' 236]—

Παιδιά ! Ψηφίστε ὅλοι τὸ πειὸ ἐκφραστικὸ καὶ πειὸ ὥμορφο ψευδώνυμο
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ
Ποιὸς δὲν θὰ τὸ ψηφίσῃ !
Σέρβιος Κρίμας

—[ΙΖ'—237]—

Ἡ ἰδεαλικότης, τὸ ὑψηλὸν καὶ φαντασιῶδες, κοσμοῦσι τὸ ψευδώνυμον ***Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων***. Καθῆκον πάντων εἶνε, νὰ ἀσπρίσετε πανηγυρικώτατα αὐτήν.

—(ΙΖ'—238)—

Κατέρχομαι εἰς τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1917
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
Ὑποτηριζόμενος ὑπὸ ***ὑπερεξακοσίων*** ὁπαδῶν τῆς «***ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ***» καὶ διαφόρων ἄλλων ἰσχυρῶν παραγόντων.

Δὲν θὰ εἶμαι *Πειρακτήριον*, ἐὰν τὰ ἀποτελέσματα μὲ ἀποδείξωσιν ἀνληθῆ...

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

—[ΙΖ'—239]—

ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ»
Ἀποφασίζει, κατερχόμενος εἰς τὸ δημοψήφισμα τοῦ 1917, νὰ ὑποστηρίξῃ δι' ***ὑπερεξακοσίων*** ψήφων τὸ ἀσύγκριτον ψευδώνυμον τοῦ ἐπανιδρυτοῦ του ***Πειρακτηρίου***
ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
Ὁ Γενικὸς Ἀρχηγὸς

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ : Πανζουρλισμός, Σοφία Χ. Ράϊνερ, Στ. Γ. Μπεκατῶρος, Γ. Ε. Ὄλσσεν, Γενναῖο Ἑλληνόπουλο, Καμέλης Θάνος, Εἰρήνη Δουκάκη, Κ. Κοκκίνης, Ἰω. Κ. Καλούδης, Ἀνδρ. Ρόδοκανάκης, Ἀνδρ. Ἀ. Ἀντωνιάδης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ : Ναυτόπαις, Θέρμιος Ἀπόλλων, Εὐελπὶς Νέος, Ἀπόστολος τῆς Διαπλάσεως, Π. Γ. Κορωπάνος. Γ. Ι. Κυλπάσης, Γ. Δρύλλης, Β. Ι. Κ., Κ. Ζαχαρακόπουλος, Γ. Δ. Παπαδάκης, Α. Γ. Κ. Ἀνδρ. Α. Βαμβακᾶς, Γ. Ι. Καρκαντζός, Ἀθ. Χατζάρας, Β. Γ Καρκαντζός, Σπ. Δ. Καββαδίας, Τάκης Παλιούρας.

ΘΗΒΩΝ: Κ. Γυφτόδημος, Γ. Χατζηγεωργίου.

ΚΑΡΑΜΠΑΣΙΟΥ : Ν. Κ. Ἀλπάκης.

ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ : Ν. Τσάκας, Ἀγγελική Τσάκα.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαγευτικὴ Θέα.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Νίκος Σ. Κουκοτάρας.

ΛΙΜΝΗΣ : Πάνος Κ. Μπλέτσος, Κ. Σ. Βαρελᾶς, Ἀρ. Ι. Βλαχούτσικος, Εὐάγγελος Ι. Βλαχούτσικος, Βάσ. Ἰωάν. Συρίφης, Εὐάγ. Ἀντ. Εὐαγγελινός, Ἰωάν. Γ. Μήτσας.

ΠΑΤΡΩΝ : Νίτσα καὶ Ντίνος Βλ. Ἀντωνόπουλος, Ἡλέκτρα Θ. Παπαμικροπούλου, Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ, Παναγαΐς, Ζωὴ Π. Λέλου, Ὄλγα Κ. Πετροπούλου, Ἐλευθ. Κ. Πετρόπουλος, Ἀλμ. Κ. Πετρόπουλος, Τάκης Κ. Πετρόπουλος, Βιβὴ Οἰκονομίδου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Ἡρ. Κάκαρης, Ἰωαν. Ἀρδάμης, Καλλιόπη Ἀρδάμη, Δημ. Ἀρδάμης, Αὐγ. Βαλλιάνος, Γεω. Π. Βαλλιάνος, Μιχ. Π. Βαλλιάνος, Ἀνδρ. Π. Βαλλιάνος, Αὐγ. Π. Βαλλιάνος, Στ. Γλυνός.

ΣΥΡΟΥ : Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ, Μόσχα Δ. Δαπόντε.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς : ΓΕΩΡΓ. ΔΡΥΛΛΗΣ ἐν Ἀγρινίῳ, ΗΛΕΚΤΡΑ Θ. ΠΑΠΑΜΙΚΡΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Πάτραις καὶ ΑΝΔΡΕΑΣ Π. ΒΑΛΛΙΑΝΟΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι.—Ἀριθ. Τηλεφ. 11.99

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Δ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. δ. 15. Ἐξωτερ. δ. 20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος — *Ἐν Ἀθήναις, 18 Νοεμβρίου 1917* — *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 51*

31η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 397)

Τὸ *Γενναῖο Ἑλληνόπουλο* ἔχει δύο βιβλία πολὺ διδακτικό, «ποῦ τὸν ἐφώτισαν καὶ τάγαπᾷ ὡσὰν νὰ εἶχαν ψυχή» ἔχει καὶ μιὰ φωτογραφία τοῦ πατέρα του, χαρισμένη ς αὐτὸν ἀπὸ χρόνια. Δύο τὰ βιβλία καὶ ἕνα ἡ φωτογραφία, τρία· Εἴμαστε ἐν τάξει.—Ὁ *Ἥρως τῆς Γραβιᾶς* δὲν θὰ ξεχνοῦσε καὶ τὰ γράμματά του, συγγενικὰ ἢ φιλικά.—Τὸ *Πανελλήνιο Ὄνειρο*, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ Βέρν, ἕνα Λεύκωμα Μ. Μυστικῶν κ' ἕνα ἄλλο μὲ κάρτες.—Ὁ *Ἄθως* πρῶτα-πρῶτα τὸ σκυλί του, τὸν χαϊδεμένο του Dach.—Τὸ *Ἑλληνόπουλο* τὸ πουλάκι του, τένα πουλάκι Ἰνδικὸ πολὺ ὡραῖο», ἔπειτα τὸ κεχρί του, γιὰ νὰ μὴ τοῦ ψοφήσῃ, καὶ τέλος τὸ χρυσό του κλουβάκι, ποὺ γράφει ἀπ' ἔξω τόνομά του «Πιπίνος». Δηλαδὴ ὅλα γιὰ τὸ πουλάκι.—Τὸ *Ἔνδοξο Σοῦλι*, πρῶτα-πρῶτα ἕνα καρβέλι ψωμί. «Καὶ ὁ λόγος, προσθέτει, εὐγόητος : τρεῖς μέρες ἔχω νὰ βάλω στὸ στόμα μου.» Ὥστε θὰ ἔσωζε τὸ ψωμί...ποῦ δὲν ἔχει !—Ἡ *Λύρα τοῦ Ἀρίονος* τὴ Γραμματολογία της, τὴ Βοτανικὴ Συλλογή της (ὤ, τὴ φυλάγει σὰν τὰ μάτιά της !) κι' ἕνα μενταλιονάκι, ποὺ ἔχει μέσα τὴν εἰκόνα μιᾶς φίλης της.—Ἡ *Ἡρωΐς Ἑλληνοπούλα* θὰ ἔσωζε πρῶτα -πρῶτα «ἕνα παλληκάρι, ἕνα Ἕλληνα Στρατιώτη, εἰκονισμένο σὲ μιὰ φωτογραφία, ποὺ ἀπ' τὴν πολυκαιρία εἶχε σὰν κουρέλι· ἀλλὰ τί μ' αὐτό, ἀφοῦ εἶνε ἡ φωτογραφία τοῦ μπαμπᾶ της ;» Δεύτερο, ἕνα μάτσο γράμματα «σταλμένα ἀπὸ τὴν πιστή της φιλενάδα, ὅταν ἦταν μακρυὰ κλεισμένη σὲ μιὰ Σχολή». Καὶ τρίτο, ἕνα Γαλλικὸ βιβλίο, χαρισμένο «ἀπὸ τὴ χρυσῆ της δασκάλα, ποὺ τώρα πιὰ δὲν εἶνε κοντά της».

Λοιπόν, αὐτὴ ἡ ἀπάντησις τῆς *Ἡρωΐδος Ἑλληνοπούλας* εἶνε μιὰ ἀπὸ τὴς καλλίτερες. Ὄχι μόνο γιὰ τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα ποὺ φανερώνει, ἀλλὰ προπάντων γιατὶ σώζει τρία πράγματα ἀληθινὰ πολύτιμα γι' αὐτὴ καὶ ἀναντικάτστατα. Αὐτοὶ ποὺ θὰ ἔσωζαν ἔξαφνα μιὰ Γραμματολογία, ἕνα βιβλίο τοῦ Βέρν, ἕνα ψωμί, ἕνα ρολόγι, τὰ χρήματά τους ἀκόμη θὰ ξανάβρισκαν ἀπ' αὐτὰ μετὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἑαυτοῦ τους ἀπὸ τὴν καταστροφή. Μιὰ βοτανικὴ Συλλογή, ἔ βέβαια ! δύσκολα ξαναγίνεται καὶ πάντα θέλει κανεὶς τὴ δική του. Ὁ κόσμος ὅμως εἶνε γεμάτος ἀπὸ Γραμματολογίες. Ἀλλὰ ξαναγίνεται ἡ παλιὰ φωτογραφία τοῦ Μπαμπᾶ, ποὺ τὸν παριστᾷ Στρατιώτη ; ξαναβρίσκονται τὰ γράμματα τῆς πιστῆς φίλης ἢ τὸ ἐνθύμιο τῆς χρυσῆς δασκάλας ; Ἔτσι ἡ *Ἡρωΐς Ἑλληνοπούλα* ἀπαντᾷ καὶ ὡραῖα καὶ πιστά. Γιατὶ κατάλαβε τελείως τὴν ἐρώτησί μας.—Ἀπ' αὐτὸ τὸ σωρό, ἂν καὶ δὲν ἔχω τόπο νὰ τῆς ἀναλύσω, ξεχωρίζω ἀκόμη καὶ τὴς ἀπαντήσεις τῶν ἑξῆς : *Ἑλληνικοῦ Θριάμβου, Ναυτάκι τῆς Λήμνου, Ἥρωος Βελισσαρίου, Θρακικοῦ Βοσπόρου, Ἀγκαθιοῦ, Ἀγριόπαπιας, Μικροῦ Εὐζώνου, Ἱεροῦ Ἀγῶνος, Ἐγγλεζάκι, Θριάμβου τοῦ Δικαίου* (αὐτὴ εἶνε καὶ σὲ στίχους, ἀλλὰ πολὺ πετυχημένους.) *Τιάρκου, Ἑλληνικοῦ Οὐρανοῦ, Ἀετιδέως*, (ἄ, τὸν λιχούδη ! θὰ ἔσωζε καὶ μπακλαβάδες!..), *Μαρίδας τοῦ Φαλήρου* καὶ *Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (κι' αὐτὴς ἐπίσης καλογραμμένη.) Εἶνε καὶ καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἄλλες, ἀλλά... καταμουντζουρωμένες.

* * *

Ἔρχεται τώρα ἕνας ἄλλος σωρός, ποὺ ἀπέξω ἡ Ἀγάπη, μὲ κόκκινο μολύβι ἔχει γράψῃ : «Ἀπαντήσεις πιὸ πρωτότυπες, εἴτε στὸ νόημα, εἴτε στὴν ἔκφρασι». Καὶ νὰ πρῶτα-πρῶτα ἡ ἀπάντησις τοῦ *Πειρακτηρίου*, πολὺ νόστιμη, ἐξυπνότατη, ἔπειτα τῆς *Λευτεριᾶς στοὺς Σκλάβους*, αἰσθηματικὴ κ' ἐνθουσιώδης, ἔπειτα τοῦ *Ἀπαγόνου τοῦ Καίσαρος*, τοῦ *Παγκοσμίου Ὀνείρου*, τοῦ *Φότου Ἄστρου* (σὲ ὡραίους δεκαπεντασύλλαβους,) τοῦ *Φαιδροῦ*, τῆς *Ὀλυμπίας Γ. Γεωργιάδου*, τοῦ *Διον. Γερ. Μεταξᾶ*, τοῦ *Οὐρανίου Θόλου* κτλ. Λυποῦμαι εἰλικρινῶς ποὺ δὲν μπορῶ νὰν τιγράψω ἐδῶ μερικὲς ποὺ ἀξίζουν. Εἶνε τόσο ἐκτεταμένες ! Καὶ δυστυχῶς δὲν θὰ καταλαβαίνατε τίποτε ἀπὸ ἀποσπάσματα. Ἔξαφνα τὸ ποίημα τοῦ *Φότου Ἄστρου*, γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσετε, ἔπρεπε νὰ σᾶς τὸ δώσω ἐδῶ ὁλόκληρο. Ἀλλὰ θὰ ἔπιανε σχεδὸν μιὰ στήλη. Καὶ τί θὰ τοὺς ἔκανα τότε τοὺς ἄλλους ;

Ἀλήθεια, πολὺ πιὸ σύντομη εἶνε ἡ ἐμμετρη καὶ ἀστειοτάτη ἀπάντησις τοῦ *Διάττοντος Ἀστέρος* «ἀπάντησις χωρὶς εἰρμὸ καὶ χωρὶς λογική, πλήθουσα ἀνησιῶν», ὅπως τὴ χαρακτηρίζει ὁ ἴδιος. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν δημοσιεύεται ἡ σοβαρὰ καὶ λογικωτάτη τοῦ *Φότου Ἄστρου*, ἄδικο θᾶταν νὰ πιάσῃ, ἔστω καὶ λιγώτερο τόπο, αὐτή. Ἂς ἰδοῦμε λοιπὸν μερικὲς πιὸ σύντομες. Ἡ *Ἀνθή*, λακωνικὴ καὶ καλλιγράφος, ξεχωρίζει

«Πάλι καλὰ ποῦ ἔμειναν καὶ τόσες...» (Σελ. 407, στηλ. α')

μόνο τὴν εἰκόνα τοῦ μπαμπᾶ της, ποῦ εἶνε γι' αὐτὴ «τὸ πιὸ ἀγαπητό, τὸ πιὸ ἱερὸ καὶ πολύτιμο κειμήλιο».—Ὁ *Ἄρης* ἀπαντᾷ: «Ἀγαπητὲ Ἀγαγία. Ἐν περιπτώσει τορπιλλισμοῦ ἢ ναυαγίου, θὰ ἔπαιρνα μαζί μου *τρεῖς* ζῶνες μὲ σωσίβια: καὶ ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς, τρεῖς κουβάδες νερό. Γιὰ σένα, σὲ συμβουλεύω νὰ πάρῃς ἕνα ψαλλίδι καὶ λίγες καρφίτσες. Τὸ γιατὶ τὸ ξέρεις». Ὄχι, μὰ τὴν ἀλήθεια...—Ὁ *Νικητὴς τῆς Ἄθρων* διαλέγει πρῶτα τὸ ὁραφεῖό του, (ἕνα παλιὸ βενετσιάνικο ἔπιπλο, κληρονομιὰ τοῦ παππού του) ἔπειτα τὸ περιεχόμενο ἑνὸς σφραγιστοῦ του, δηλαδὴ τὰ φιλολογικά του πρωτόλεια (πολὺ εὔλογο!) καὶ τέλος τὴ γατίτσα του, τὴ Λορελάϊ.—Τὸ *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν* ἐξαντλεῖ τὰς 200 λέξεις μὲ νόστιμη φλυαρία, γιὰ νὰ μὴ πῇ τίποτα. Στὸ τέλος ὅμως ἀνακαλύπτει ὅτι λείπουν λίγες λέξεις καὶ προσθέτει σὲ ὑστερόγραφο, ὅτι θὰ ἔσωζε: τὴ Χημεία του, ἕνα φανταστικὸ βιβλίο «Μηχανοχημικοβιομηχανικαὶ Γνώσεις» καί... τὸ βιβλίο τῆς μνήμης του. (Ἔ, ἂν δὲν ἐτρελαίνετο ἀπὸ τὸ φόβο του, αὐτὸ πάντα θὰ τὸ εἶχε.)—Τὸ *Ἑλληνικὸν Στέμμα* θὰ ἔπαιρνε τὸ πουγγί του μὲ τέσσερης λίρες (πάλι καλά!) καὶ τὴ Συλλογὴ τῶν Γραμματοσήμων του. Ἀλλὰ τὸ τρίτο τὸ ἀφίνει ἀόριστο, μὲ τὴν παρατήρησι: «Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδῇ κανεὶς τὴν τελευταία στιγμή, τὴν κρίσιμον στιγμὴν τοῦ κινδύνου».—Καὶ τέλος ἡ *Ὄλγα Χηδήρογλου* ἀπαντᾷ ὡς ἑξῆς: «Ἐν περιπτώσει κινδύνου, θὰ ἔπαιρνα μαζί μου: 1ον ἕνα σακκὶ ἀλεύρι, 2ον ἕνα σακκὶ ζάχαρι καὶ 3ον ἕνα σακκὶ πατάτες». Καὶ προσθέτει τὸ ἀμίμητο: «Σημ. Ἐὰν ὑπάρχουν» (*).—Γιὰ φαντάσθητε ὅμως καὶ τὴν Ὄλγα μας φορτωμένην μὲ τὰ τρία αὐτὰ σακκιά! Ἄ, μὰ θὰ συστήσω τοῦ κυρίου Βώτση νὰ τὴν ζωγραφίσῃ, κι' ὅς μὴ τὴν ξέρῃ.

Πολὺ χαρακτηριστικό: Ἀπὸ τὸν σωρὸ αὐτό, οὔτ' ἕνα γράμμα δὲν βρέθηκε μουντζουρωμένο. Λίγα, ἀλλὰ ὅλα καλά. Καὶ ἡ θάλασσατὰ ἐσεβάσθη...

***

Ὁ σωρὸς ποῦ ἀκολουθεῖ εἶνε ἀκόμα μικρότερος. Ἀλλ' ἀπέξω, ἡ ἴδια ἡ Διάπλασις, μὲ χρυσὸ μολύβι, ἔχει γράψῃ: «Ἡ καλλίτερες ἀπαντήσεις». Συμφωνῶ κ' ἐγώ· ἀλλὰ μόνο μιὰ ἀντίρρησι ἔχω: γιὰ τὴν ἀπάντησι τῆς *Ἡρωΐδος Ἑλληνοπούλας*. Κι' αὐτὴ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ς' αὐτὸ τὸ σωρό. Θὰ τὸ πῶ τὴς κυρίας Διαπλάσεως...

Ἂς ἰδοῦμε τώρα καὶ τὴς ἄλλες:

«Τρία πράγματα μοῦ εἶνε στὸν κόσμο προσφιλῆ, ὕστερ' ἀπὸ τὴς Ἰδέες,—Θεό, Ἁγίους, Πατρίδα—, καὶ τὰ πρόσωπα,—γονεῖς, φίλους κτλ. Τὸ πρῶτο, τὸ ἁγιώτερο, εἶνε ὁ Σταυρὸς μὲ τὸ Τίμιο Ξύλο ποῦ μοῦ ἐχάρισε ὁ Πατριάρχης Δαμιανός, ὅταν ἤμουν παιδάκι. Εἶνε ὁ ὁδηγός μου, ὁ προστάτης μου, ὁ αὐστηρὸς κριτὴς ποῦ μοῦ δείχνει πάντοτε τὸν ἴσιο δρόμο καὶ ποῦ στὴς δύσκολες στιγμές μοῦ δίνει θάρρος. Τὸ δεύτερο εἶνε ἕνα μικρὸ τετράδιο μὲ στίχους μου ἀδιάβαστους καὶ ἀδημοσίευτους. Κάθε σελίδα του, μιὰ σελίδα τῆς ζωῆς μου κάθε τραγοῦδι του, τῆς καρδιᾶς μου ἕνα κομμάτι. Τὸ Ἐγώ μου ὁλόκληρο ἐκεῖ—μέσα... Τὸ τρίτο εἶνε ἡ ἀγαπημένη μου συλλογὴ γραμματοσήμων, ποῦ ἐμεγάλωσε μὲ τόσων χρόνων κόπους καὶ ὑπομονή. Μοῦ προσέφεραν γι' αὐτὴν 10.000, μὰ πουλᾶ κανεὶς τὸ παιδί του; Αὐτὰ τὰ τρία πράγματα ποῦ τόσο ἀγαπῶ, γιατὶ τὸ πρῶτο εἶνε ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου, τὸ δεύτερο τῆς καρδιᾶς μου ὁ καθρέπτης καὶ τὸ τρίτο ἡ χαρὰ τῶν ματιῶν μου, τὰ ἔχω πάντα κοντά μου. Σὲ μιὰ στιγμὴ κινδύνου, ὁ σταυρὸς θὰ περαστῇ στὸ λαιμό μου, τὸ τετράδιο θὰ κρυφτῇ στὴν πιὸ βαθειά μου τσέπη καὶ... θὰ φορτώθω ὅπως-ὅπως τοὺς τρεῖς ὀγκώδεις τόμους τῆς συλλογῆς.

«Θὰ μποροῦσα γι' αὐτὰ νὰ γράψω κόλλες ὁλόκληρες μά... ἡ 200 λέξεις τελειώνουν, καὶ δὲν μοῦ μὲ μένει παρὰ νὰ ὑπογραφῶ: —*Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*».

«Μέσα σ' ἕνα μικρὸ κασσελάκι ποῦ φυλάω τὰ βιβλία μου, ἔχω κλείσει καὶ τὰ πειὸ ἀγαπημένα μου πράγματα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἕνα μεγάλο τετράδιο μ' ἑκατὸ σχεδὸν φύλλα. Ἔξη χρόνια τώρα τὸ ἔχω, ἀπὸ τότε ποῦ ἤμουνα μικρὸ παιδάκι ἀκόμα! Ἐκεῖ μέσα, στὶς πρῶτες-πρῶτες σελίδες του, ἔχω γραμμένα τὰ πρῶτα μου ποιήματα, τὶς πρῶτες μου σκέψεις, ποῦ τότε μ' ἔκαναν νὰ τὰ θαυμάζω κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, καὶ τώρα νὰ γελῶ μ' αὐτὰ καὶ νὰ μελαγχολῶ μαζί. Κάποτε ἔγραφα ἐκεῖ μέσα καὶ τὸ Ἡμερολόγιό μου. Σὰν γυρίζω ἐνα-ἕνα τὰ φύλλα του, τὶ ἀναμνήσεις μοῦ φέρει. πόσα μοῦ ξυπνάει στὴν ψυχή μου... Τὸ τετράδιο αὐτό, δὲν ἀφίνω κανένα νὰ τ' ἀνοίξῃ. Τὸ κρατῶ ζηλότυπα μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό μου, γιατὶ τ' ἀγαπῶ πολύ!...

«Ἔπειτα ἔρχεται μιὰ παληά μου *φωτογραφία*, παλαιότερη κι' ἀπ' τὸ τετράδιο. Πρὶν ἀκόμα γίνω συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, τὴν ἔβγαλα μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐγγραφῶ στὴ Διάπλασι, νὰ βραβευθῶ καὶ νὰ τὴν δημοσιεύσω. Ὁ πόθος μου πραγματοποιήθηκε, Ἀλλὰ δὲν ἐδημοσίευσα αὐτὴ τὴ φωτογραφία! Τὴν ἐφύλαξα ὅμως καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη, καὶ μὲ συγκίνησι τὴν βλέπω κάποτε.

«Καὶ τέλος μὲ τὴν ἴδια στοργὴ φυλάω σ' ἕνα κουτὶ μικρό, μερικὰ *γράμματα* τῶν φίλων μου καὶ τῶν οἰκείων μου, ποῦ τόσο μ' ἀρέσει νὰ τὰ ξαναδιαβάζω συχνά, γιατὶ νοιώθω τὰ λόγια τους νἄρχωνται ὁλόϊσα ἀπ' τὴ πηγὴ τῆς Ἀγάπης (*).—*Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*.»

Ἡ *Ἀκτὶς τῆς Εὐτυχίας* ποῦ θὰ ἔσωζε ἕνα φάκελλο, ποῦ ἔχει μέσα τὸ δίπλωμά της, ἕνα κουτὶ μὲ τὰ γράμματά της καὶ μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας, «οὔτε χρυσῆ, οὔτε ἀσημένια, ἀλλὰ παληὰ εἰκόνα ζωγραφισμένη σὲ ξύλο», ἔτσι εὔγλωττα ἐξακολουθεῖ καὶ τελειώνει:

«Ὦ καλή μου Παναγία, ἐλπὶς καὶ παρηγοριὰ κάθε ἀπελπισμένου καὶ δυστυχοῦς, συμπονετικὴ μητέρα κάθε ὀρφανοῦ, μεγάλη προστάτις κάθε μικροῦ καὶ ἀδυνάτου, μυγαχὸ καταφύγιο κάθε ἀπεγνωσμένου, πόσα σοῦ χρεωστῶ! Ὦ καλή μου Παναγία, πόσες φορές, σὲ στιγμὲς ἀπεριγράπτου θλίψεως καὶ ἀπογνώσεως, δὲν ἐξωμολογήθηκα τὸν πόνο μου, δὲν ἔχυσα θερμὰ δάκρυα μπροστὰ στὴ ὡχρὰ καὶ λυπημένη Σου μορφή, καὶ τὸ γλυκύ Σου βλέμμα ἔχυσε βάλσαμο παρηγοριᾶς στὴ θλιμμένη ψυχή μου, ἐχάρισε τὴν ἐλπίδα, τὸ θάρρος, τὴν χαρά...»

Ὁ *Κωνσταντῖνος Ε. Μουσούρης*, ποῦ θὰ ἔσωζε ἕνα παληὸ καρυοφύλλι, οἰκογενειακὸν κειμήλιον, ἔπειτα μιὰ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ τέλος τὴς εἰκόνες τοῦ *Κωνσταντίνου Κανάρη* καὶ τοῦ *Ρήγα τοῦ Φεραίου*, φιλοτεχνεῖ μιὰ ἀπάντησι ποῦ τὴν διαπνέει τὸ ζωηρότερο πατριωτικὸ αἴσθημα.—Ὁ *Ἐλευθέριος Ν. Ἀποστόλου*, ποῦ δὲν μᾶς λέγει τὴς προτιμήσεις του, δικαιολογεῖται μὲ τὴ σωστὴ κ' ἔξυπνη παρατήρησι:

«Εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπολογίσῃ κανεὶς, καὶ μάλιστα ἕνα παιδί, τὶ θὰ ἔσωζε εἰς μίαν πυρκαϊάν, ἢ εἰς ἓν ναυάγιον, ἢ εἰς μίαν πλημμύραν, ὅπου δὲν θὰ ἐσκέπτετο τίποτε ἄλλο παρὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀφοῦ μάλιστα πολλάκις καὶ μητέρες ἀκόμη, εἰς μίαν πυρκαϊὰν ἐλησμόνησαν ἐν τῇ παραζάλῃ των νὰ σώσουν τὰ μικρά τους τέκνα, ἢ ἐκράτουν τὸ πολυτιμώτερόν των πρᾶγμα καὶ τὸ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ τὸ ναυάγιον, ἄλλοι δὲ ἀντὶ νὰ λάβουν ἕνα μεγάλο κομμάτι ξύλου, διὰ νὰ σωθοῦν, ἐπῆραν ἕνα κομμάτι σίδερο καὶ ἐπνίγησαν!»

Ἀλλὰ ἰδῆτε πόσο. ζωηρή, παραστατικὴ καὶ ἔξυπνη εἶνε αὐτὴ ἡ ἀπάντησις τοῦ *Λεωνίδα Μπιτσάκου*: «Ἀγαπητή μου Διάπλασις. Ἀπὸ τότε ποῦ εἶδα τὴν ἐρώτησιν στὸ φύλλο σου, ἐσκεπτόμην ποιὰ εἶνε τὰ πειὸ ἀγαπητά μου πράγματα. Καὶ ἔτσι περνοῦσαν ἡ ἡμέρες καὶ ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ ἡ προθεσμία, χωρὶς νὰ σοῦ ἀπαντήσω τίποτε. Ἀλλὰ φαίνεται πῶς αὐτὰ τὰ συλλογιζόμουνα καὶ στὸν ὕπνο μου, γιατὶ τὰ μεσάνυκτα ἄκουσα φωνές, κακό, πυροβολισμούς. Σηκώνομαι τρομαγμένος καὶ βλέπω, ὅτι τὸ σπίτι εἶχε πιάσῃ φωτιά. Τρέχω γιὰ νὰ σώσω τίποτε, ἁρπάζω ἕνα σωρὸ πράγματα, πέφτω, ξανασηκώνομαι, ξαναπέφτω. Ἁρπαζα ὅ,τι πράγματα εὕρισκα μπροστά μου, ἔπεφτα, ἐμπερδευόμουν, ἐσκόνταφτα, ἀλλὰ δὲν ἔκανα τίποτε. Τὰ πετῶ ὅλα ἐπὶ τέλους καὶ τρέχω νὰ φύγω, νὰ μὴν καῶ. Ἀλλὰ ὅταν εὑρέθηκα ἐν ἀσφαλείᾳ μαζὶ μὲ τοὺς δικούς μου, εἶδα ὅτι κρατοῦσα σφικτά: ἕνα *πενταλ* τοῦ ποδηλάτου μου, τὸν φακὸ τοῦ κινηματογράφου μου, καὶ δύο ξεσχισμένα φύλλα ἀπὸ τὰ Παραμύθια τοῦ Ἄνδερσεν. Κατάλαβα τότε, ὅτι τὰ πολυτιμώτερα πράγματά μου ἦσαν: τὸ ποδήλατο, ὁ κινηματογράφος καὶ τὰ Παραμύθια τοῦ Ἄνδερσεν. Καὶ ἐξύπνησα πρωΐ-πρωΐ, γιὰ νὰ σοῦ τὸ γράψω.»

Δὲν ἔχω δίκηο ποῦ ξεχωρίζω τὸ γράμμα τοῦ *Λεωνίδα Μπιτσάκου*; Ἀδύνατο νὰ μὴ σᾶς ἀρέσῃ, ὅσο σχεδὸν καί... τὸ δικό σας.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδέα μου, ἡ καλλίτερη ἀπ' ὅλες ἀπάντησι εἶνε αὐτὴ τῆς *Λυγερῆς*, ποῦ τὴν ἄφισα ἐπίτηδες τελευταία. Εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς τὴν ἐξηγήσω ἢ νὰ σᾶς τὴν ἐπαινέσω γιατὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς κάμῃ ἀμέσως τὴν ἐντύπωσι ποῦ ἔκαμε καὶ σὲ μᾶς καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ καὶ ὅτι καθένας σᾶς θὰ ἀναγνωρίσῃ πῶς εἶνε ἀνώτερη... κι' ἀπ' τὴ δική του!

«Τίποτε ἄλλο παρὰ τὸν ἑαυτόν του. (Σελ. 406 στηλ. 6'.)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 398

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 399.

«Πάνε σχεδὸν πέντε χρόνια ἀπὸ τότε ποῦ εἶδα τὸν μεγαλήτερο κίνδυνο τῆς ζωῆς μου. Ἤταν ἡ ἐποχὴ τοῦ Βαλκανοτουρκικοῦ πολέμου. Οἱ Βούλγαροι Κομιτατζῆδες, ποῦ εἶχαν κατέβει στὸν τόπο μας, καμμιὰ ἑκατοστὴ ὅλοι-ὅλοι, εἶχαν ξεπαστρέψει τοὺς ἀόπλους Τούρκους, ἀφίνοντας ἐδῶ καὶ κεῖ στοὺς δρόμους τὰ πτώματα. Τὰ βλέπαμε ἀπὸ τὴς γρίλλιες τῶν παραθύρων μας καὶ τὰ μαλλιά μας ἐσηκώνοντο μιὰ πήχη! Ἂν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ μέρος μας οἱ πολυάριθμοι Τοῦρκοι ποῦ ὑποχωροῦσαν ἀπὸ παντοῦ, οἱ λίγοι Κομιτατζῆδες θὰ τὸ ἔβαζαν στὰ πόδια καὶ θὰ μᾶς ἄφιναν στὸ ἔλεος τῶν ἐχθρῶν, ποῦ θὰ ἔκαναν φυσικὰ ἀντίποινα.

«Μιὰ μέρα λοιπόν, καθόλου σκοτεινὴ καὶ συγνεφιασμένη, ἀλλὰ χαρὰ Θεοῦ, *ὅτε τὸ ὡρολόγιον τοῦ κήπου μας ἐδείκνυε τὴν δωδεκάτην μεσημβρινὴν χωρὶς τραγικὰ κωδωνίσματα*, διότι ἀπλούστατα *ἦτο ἡλιακόν*, ἀκούσαμε νὰ φωνάζουν «Τοῦρκοι κατεβαίνουν!». Στὰ πλάγια ἑνὸς βουνοῦ φαινόνταν μιὰ μαυρίλα «μαύρη σὰν κάλιακοῦδα», ποῦ κατέβαινε πρὸς τὴν πόλι μας. Ὁ κόσμος ἔτρεχε σὰν παλάβος. Τότε, στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή, ἁρπαξα *τὴν κοῦκλα μου, τὴ γάτα μου καὶ τὸν κουμπαρᾶ μου*... Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες ὧρες, ξεμυτίζοντας στὰ παράθυρα μας, ἐβλέπαμε τοὺς δρόμους νὰ γεμίζουν ἀπό... κατσίκια ἀδέσποτα.»

«Τὴν κούκλα μου, τὴ γάτα μου καὶ τὸν κουμπαρᾶ μου...» (Σελ. 407, στ. ά.)

***

Γυρίζοντας στὰς Ἀθήνας,—χωρὶς ἐπεισόδιο αὐτὴ τὴ φορά,—ἐκάλεσα ἀμέσως τὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο καὶ τοὺς ἔδειξα τὴς ἀπαντήσεις ποῦ εἶχα ξεκαθαρίσῃ: «Πάλι καλὰ ποῦ ἔμειναν τόσες, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέτοιο ναυάγιο!» εἶπε ἡ Κική, ζυγίζοντας στὰ χεριά της τὸν σωρό. Τοὺς διάβασα τὴν «κρίσι» ποῦ εἶχα γράψῃ στὴν Αἴγινα. Συμφώνησαν ὅλες, ἔκαμαν διάφορα ἄλογο παίγνια, ποῦ τὰ παραλείπω, ἐπικύρωσε ἡ Διάπλασις κ' ἔτσι ἔγραψα κὰὶ τὸν ἀκόλουθο Πίνακα:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΤΗΣ 31ης ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λυγερὴ* [25 Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λεωνίδας Μπιτσάκος* [20 Ε].—*Ἐλευθέριος Ν. Ἀποστόλου* [18 Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἡρωΐς Ἑλληνοπούλα* [17 Ε].—*Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* [16 Ε].—*Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος* [16 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [15 Ε] εἰς ἕκαστον): *Ἀκτὶς τῆς Εὐτυχίας, Κωνσταντῖνος Ε. Μουσούρης, Ὄλγα Χηδήρογλου, Ἑλληνικὸν Στέμμα, Φῶτος Ἄστρος, Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν, Νικητὴς τῆς Ἄθρων, Διάκτωρ Ἀστήρ, Ἀνθή, Ἄρης* καὶ οἱ λοιποὶ τοῦ σωροῦ τοῦ σημειωμένου μὲ κόκκινο μολύβι.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἕκαστον:) *Λύρα τοῦ Ἀρίονος, Ἑλληνόπουλο, Γεννᾶτα Ἑλληνόπουλο, Φιλοπάτμην, Πρόσκοπος, Ἐλενάκι, Χαρίκλεια Μπούμπα, Σταμάτης Δελακῶτσος*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἑλληνικὴ Αἴγλη, Ἰδεώδης Ἑλλάς, Δοὺξ τῆς Ἠπείρου, Δάφνης Στέφανος* καὶ οἱ λοιποὶ ἀναφερόμενοι ἀπὸ τὸν σωρὸν τὸν σημειωμένον μὲ μπλὲ μολύβι.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [5 Ε] εἰς ἕκαστον:) Ὅλοι οἱ λοιποί, ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ 32αν ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ποῖον ἀπὸ τὰ μαθήματά σας προτιμᾶτε καὶ διατί;

Ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Οἱ ὅροι μένουν ἴδιοι. Γιὰ τοὺς νέους ὅμως [συνδρομητάς, ἢ γιὰ ὅσους τοὺς ξέχασαν, τοὺς ξαναλέει ἡ Διάπλασις στὴ σημερινὴ ἀλληλογραφία.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ὁ Πετράκης ἐγνώρισε καὶ τὸ μέτωπο, ποῦ τὸ ἐσκίαζαν ἐλαφρὰ τὰ σγουρομαλλία, καὶ τὰ πυκνὰ φρύδια, καὶ τὴ λεπτὴ μύτη, καὶ τὸ χρυσόξανθο μυστάκι τοῦ πατέρα του.

Ἦταν δυνατό;... Τὸν πατέρα του εἶχε τώρα μπροστά του; Ἢ μὴν ἔχασε τὰ λογικά;...

Κάτω, στὸ χαλί, ἦταν πεσμένο ἕνα γράμμα. Χλωμός, τρέμων, ὁ Πετράκης ἐπλησίασε τὸν φάκελλο στὴν ἀκτῖνα τοῦ φαναριοῦ του κ' ἐδιάβασε:

Κυρίους Καντὲν καὶ Μπερώ, ὁδὸς «Εἰρήνης»

Δὲν χωροῦσε πιὰ ἀμφιβολία! Ὁ Πετράκης ἔξαφνα θυμήθηκε. Τόνομα Καντέν, ποῦ τοῦ φάνηκε ἐξ ἀρχῆς γνώριμο, τὸ εἶχε διαβάσῃ στὸ γραμμα ποῦ εἶχε σταλῇ στὴν ὁδὸν Ρεννῶν 35 καὶ ποῦ τὸ εἶχε ἀνοίξῃ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μάθῃ ποῦ ἔμενε ὁ πατέρας του... Ὦ, ἀνέκφραστη εὐτυχία! Στὸ βάθος τῆς ἀβύσσου, ἕτοιμος πιὰ νὰ ὑποκύψῃ, ὁ Πετράκης εὕρισκε ἐπιτέλους τὴ σωτηρία, τὴν ἀπολύτρωσι, τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ πιὸ θερμοῦ του πόθου!...

Σηκώθηκε ὁρμητικὰ καί, ψάχνοντας μὲ τὸ φανάρι του, βρῆκε τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ τὸ γύρισε. Ἤθελε νὰ φωτισθῇ καλὰ τὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ ὁ πατέρας του ἀμέσως. (Κι' αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη φωταψία εἶχαν ἰδῇ ἀπὸ τὸν δρόμο οἱ κλέφτες κι' ἐτρόμαξαν). Ἔπειτα ὁ μικρὸς στάθηκε, μὲ τὸ πρόσωπο γελαστό, περιμένων τὸ ξύπνημα τοῦ πατέρα του...

Ὁ Παῦλος Μπερώ, ποῦ τὸν ἐνώχλησε τὸ φῶς, κουνήθηκε λίγο στὸ κρεββάτι του κι' ἄξαφνα ἄνοιξε τὰ μάτια. Ἀλλ' ὅταν εἶδε μπροστά του τὸν Πετράκη, ἐνόμισε ὅτι ὠνειρεύετο.

Τότε ὁ μικρὸς ἐφώναξε:

— Πατέρα μου!... ἄχ, πατέρα μου!...(*)

Καὶ στὴν ἀγκαλιὰ ποῦ ἄνοιξε γιὰ νὰ τὸν δεχθῇ, ἔπεσε χύνων ἀτελείωτα δάκρυα χαρᾶς. Ἔτσι ἀνακουφίσθηκε ἀπ' ὅλο τὸ βάρος ποῦ εἶχε μέσα του, ἔτσι λησμόνησε σὲ λίγες στιγμὲς ὅλη τὴν ἀγωνία, ὅλους τοὺς πόνους, ὅλες τὴς στεστερήσεις τῶν τελευταίων ἑβδομάδων...

Ἐχρειάσθηκαν πολλὲς ἐξηγήσεις, γιὰ νὰ ἐννοήσῃ ὁ Παῦλος Μπερὼ πῶς ὁ Πετράκης βρέθηκε, νύκτα ὥρα, στὸ σπίτι του, χωρὶς νὰ τοῦ ἀνοίξῃ κανένας τὴν πόρτα!... Ὅταν ἐπιτέλους ἐνόησε πῶς συνέβη τὸ θαῦμα, θέλησε νὰ σηκωθῇ, νὰ ντυθῇ καὶ νὰ τρέξῃ ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὴν Ἀστυνομία, γιὰ νὰ συλληφθῇ ὁ περίφημος παραφέντης. Ἀλλὰ ὁ Πετράκης τὸν παρακάλεσε νὰ μὴν κάμῃ τίποτα.

— Φάνηκε καλὸς σὲ μένα, μπαμπᾶ, εἶπε. Ἂν δὲν ἦταν αὐτός, θὰ πέθαινα τῆς πείνας ἢ θὰναγκαζόμουν νὰ γυρίσω στὴ Χάβρη χωρὶς νὰ σὲ ἰδῶ. Ἀλήθεια ἤθελε νὰ μὲ κάνῃ κλέφτη ἀλλὰ μήπως θὰ τὸ κατώρθωνε ποτέ; Πάντα στὸ τέλος θὰ τοῦ ἔφευγα. Ὁπωσδήποτε, τὴ σημερινή μου εὐτυχία 's αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο τὴν χρεωστῶ.

Καὶ γεμᾶτος οἶκτο ἐπρόσθεσε:

— Ἔπειτα κ' ἡ κακομοῖρα ἐκείνη ἡ Καρακάξα... τόσο καλή! Ἂς εἶνε ὅμως ... πάντα μιὰ μέρα θὰ τοὺς τσακώσουν.

Κλαίων καὶ συγχρόνως γελῶν, ὁ Παῦλος Μπερὼ δὲν ἐχόρταινε νὰγκαλιάζῃ καὶ νὰ φιλῇ τὸν ἀγαπημένο του γυιό. Ἔπειτα, συλλογισθεὶς ὅτι θὰ εἶχε ἀνάγκη νὰναπαυθῇ, ὕστερ' ἀπὸ τέτοια περιπέτεια, ἔστησε κοντὰ στὸ δικό του ἕνα πρόχειρο στρατιωτικὸ κρεββάτι. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, πατέρας καὶ γυιὸς κοιμοῦνταν πλάϊ-πλάϊ χειροποιασμένοι, καὶ στὰ δυὸ πρόσωπά τους, ποῦ ἔμοιαζαν τόσο, ἔβλεπες τὴν ἴδια ἔκφρασι εὐδαιμονίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΟΠΟΥ ΞΑΝΑΦΑΙΝΕΤΑΙ Ο ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

Ἡ ὥραία ζωὴ ξαναρχίζει.

Τὸ πρωΐ, ἄλλη εὐχάριστη ἔκπληξις

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 400.

καὶ γιὰ τοὺς δυό, ποὺ βρέθηκαν πάλι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον.

Καὶ οἱ δυὸ εἶχαν ὑποφέρη ἀρκετὰ στὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἐφαίνετο ὅτι ἡ σημερινὴ εὐτυχία τοὺς ἀποζημίωνε γιὰ ὅλες τὶς κακὲς περασμένες ἡμέρες. Θυμοῦνταν χίλια πράγματα, χίλιες λεπτομέρειες. Θ υ μ ᾶ σ α ι τοῦτο ; θ υ μ ᾶ σ α ι κεῖνο; ρωτοῦσαν διαρκῶς ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Κ' ἡ ἀναμνήσεις αὐτὲς τοὺς ἔκαναν νὰ γελοῦν φαιδρότατα.

Ὁ Παῦλος Μπερὼ συμφώνησε μὲ τὸν συνέταιρό του νὰ πάρη ἄδεια μερικῶν ἡμερῶν, γιὰ τὴς ἀφιερώση ἐξ ὁλοκλήρου στὸν γυιό του. Ἔτσι ξαναρχισαν ἡ παλὲς ὡραῖες ἐκδρομές. Ἐγευμάτιζαν στὰ ἑστιατόρια τῶν Ἠλυσίων καὶ δειπνοῦσαν στὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα τῶν βουλεβάρτων. Ὁ Παῦλος Μπερὼ δὲν ἔπαυε νὰ ρωτᾷ τὸν Πετράκη γιὰ ὅλα ὅσα τοῦ συνέβησαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χωρισμοῦ τους καὶ προπάντων ἀπὸ μιὰ κάρτα ἀπὸ τὴ μικρὴ Βιολέττα. Ἡ ἄρρωστη εἶχε ὠφεληθῆ πολὺ ἀπὸ τὴ διαμονή της στὴ Μαδέρα. Ἡ ὑγεία της ἀπὸ μέρα σὲ μέρα πήγαινε καλλίτερα καὶ ὁ κύριος Λακρουᾶ ἐβεβαίωνε, ὅτι, ἡ καλὴ συντροφιὰ τοῦ Πετράκη, τόσο εὐχάριστη γιὰ τὴν κόρη του, εἶχε συντελέση 'ς τὸ ξεγύρισμά της περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ γιατρικά.

Τὸ γράμμα ἐτελείωνε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ξαναβλέποντο γρήγορα, ὅταν ἡ θαλαμηγὸς θάγκυροβολοῦσε πάλι στὴ θάλασσα τῆς Μάγχης.

— Νὰ ἰδοῦμε ὅμως ποῦ θὰ εἶμαι τότε ἐγώ, ψιθύρισε ὁ Πετράκης.

Ὁ κ. Μπερὼ δὲν ἀποκρίθηκε τίποτε. Ἐσυλλογίζετο κι' αὐτὸς γιὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ του, ποὺ ἦταν τώρα στὰ χέρια του.

Βέβαια ποῦ ἡ ζωὴ τῆς ἀργίας καὶ τῆς διασκεδάσεως, τῶν ἐκδρομῶν καὶ τῶν περιπάτων, δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήση πολύ. Ὅση ἀνάγκη κι' ἂν εἶχε, ὅσο δίκηο κι' ἂν ἦταν νὰ ξ ε σ κ ά σ η ὁ Πετράκης ὕστερ' ἀπὸ τόσες θλιβερὲς περιπέτειες ποὺ πέρασε, ἔπρεπε νἀρχίση πάλι τὰ μαθήματά του. Ὁ κ. Μπερὼ λοιπὸν τὸν πῆγε στὸ περίφημο Λύκειο Κοντορσὲ καὶ τὸν ἔγραψε μαθητὴ ἐξωτερικό. Καὶ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, μὲ μεγάλη προθυμία ὁ Πετράκης ξανάνοιξε τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδια, ποὺ τὰ εἶχε φορτώση στὸν πετεινὸ τόσους μῆνες...

Κ' ἔλεγε φαιδρᾷ :

—Ὤ, τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου ποὺ μουρμουρίζουν μιὰ μετάφρασι ἢ στενοχωριοῦνται γιὰ μιὰ ἔκθεσι Ἱστορίας, δὲν ξέρουν τί θὰ πῆ νὰ ξεφορτώνης κάρβουνα ἢ νὰ μπαίνης στὰδαμαντοπωλεῖα ἀπὸ τοὺς φεγγίτες τῶν ὑπογείων. Ἂν ἐδοκίμαζαν ποτὲ κι' αὐτὰ τὰ ἐπαγγέλματα, σὰν καὶ μένα, θὰ καταλάβαιναν πόσο εὐτυχισμένα εἶνε στὸ σχολεῖο καὶ δὲν θὰ παραπονιοῦνταν ποτέ!...

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«Ξανάρχισαν ἡ ὡραῖες ἐκδρομές...» (Σελ. 408 στ. ά.)

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἦταν πραγματικῶς ἡ φάλαινα τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου, ὁλόμαυρη καὶ μὲ κεφάλι πιὸ πλακωτὸ ἀπὸ τὴ φάλαινα τοῦ βορείου. Καὶ συχνά, ἀπὸ τὰ ρουθούνια της, ἐσφενδόνιζε σὲ μεγάλο ὕψος μιὰ στήλη ἀτμοῦ ἢ νεροῦ,—γιατὶ οἱ ζωολόγοι κ' οἱ φαλαινοθῆραι δὲν συμφωνοῦν 's αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἄλλοι λέγουν, ὅτι ἡ φάλαινα βγάζει ἀέρα καὶ ἄλλοι νερό. Πιθανώτατα ἐκεῖνο ποὺ σφενδονίζεται ψηλὰ εἶνε ἀτμός, ποὺ μόλις ἔλθη 's ἐπαφὴ μὲ τὸν ψυχρὸ ἀέρα, συμπυκνώνεται καὶ ξαναπέφτει σὰ βροχή.

Ἔτσι ἡ παρουσία τοῦ θαλασσινοῦ μαστοφόρου ἀπασχολοῦσε πολὺ τοὺς ἀποίκους κι' ὁ Πέγκροφ θύμωνε, γιατὶ τὸν ἔβγαζε, χωρὶς νὰ θέλη, ἀπὸ τὴν ἐργασία του. Στὸ τέλος κατάντησε νὰ ἐπιθυμῆ τὴ φάλαινα ἐκείνη, ὅπως ἕνα παιδὶ τὸ παιχνίδι ποὺ τοῦ ἀπαγορεύουν. Τὴ νύκτα τὴν ὠνειρεύετο καὶ παραμιλοῦσε. Βεβαιότατα ποὺ ἂν εἶχε τὰ μέσα, ἂν ἡ βάρκα μποροῦσε νὰ βγῆ στ' ἀνοικτά, δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ τὴν κυνηγήση.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν οἱ ἄποικοι, τῶκαμε γι' αὐτοὺς ἡ τύχη καὶ στὶς 2 τοῦ μηνός, ἡ φωνὲς τοῦ Νάβ, ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας, ἀνήγγειλαν, ὅτι ἡ φάλαινα ἐξώκελε στὰκρογιάλι.

Ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Γεδεών, ποὺ ἑτοιμάζοντο νὰ πᾶνε στὸ κυνῆγι, ἄφισαν τὰ τουφέκιά τους, ὁ Πέγκροφ πέταξε τὸ σκεπάρνι του, ὁ Κύρος Σμὶθ κι' ὁ Νὰβ ἑνώθηκαν μὲ τοὺς συντρόφους των κι' ὅλοι μαζὶ ἔτρεξαν στὸ μέρος ὅπου τὸ κῆτος εἶχε πέση ἔξω.

Αὐτὸ συνέβη στὸ ἀκρωτῆρι τοῦ Ναυαγίου, τρία μίλλια ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι, στὴν ἀμμουδιά, ποὺ τὴν εἶχε ξεσκεπάση ἡ ἄμπωτις. Ἦταν λοιπὸν πιθανὸν ὅτι ἡ φάλαινα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γλυτώση. Ὁπωσδήποτε, ἔπρεπε νὰ τρέξουν γρήγορα, γιὰ νὰ τῆς κόψουν ἐν ἀνάγκῃ τὴν ὑποχώρησι. Ὡπλισμένοι μὲ λοστοὺς καὶ σιδερόφραχτα ρόπαλα, πέρασαν τὸ γεφῦρι τῆς Εὐχαριστίας, κατέβηκαν τὴν δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, βγῆκαν 'στ' ἀκρογιάλι καὶ σὲ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας βρέθηκαν κοντὰ στὸ τεράστιο ζῶο, ποὺ ἀπὸ πάνω του πετοῦσαν κηρόλα ἕνα πλῆθος πουλιά.

—Τί τέρας! ἐφώναξε ὁ Νάβ

Πραγματικῶς! Ἡ φάλαινα ἐκείνη, ἀπὸ τοὺς γίγαντες τοῦ εἴδους της, εἶχε μάκρος ὀγδόντα πόδια καὶ θὰ ἐζύγιζε τὸ λιγώτερο ἑκατὸν πενῆντα χιλιάδες λίτρες!

Δὲν ἐκινεῖτο καθόλου, οὔτε προσπαθοῦσε νὰ φύγη, ἀπ' τὰ ρηχὰ καὶ νὰ ξαναρχίση τὸ κολύμπι.

Σὲ λίγο ἡ ἄμπωτις συμπληρώθηκε, τὰ νερὰ τραβήχθηκαν κι' ἀπὸ πίσω καὶ τότε οἱ ἄποικοι μπόρεσαν νὰ περιτριγυρίσουν τὸ κῆτος καὶ νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀκινησίαν του.

Ἦταν νεκρό. Ἕνα καμάκι ἔβγαινε ἀπὸ τὸ ἀριστερό του πλευρό.

—Μπᾶ! ὑπάρχουν λοιπὸν καὶ φαλαινοθῆραι στὰ μέρη μας; ρώτησε ἀμέσως ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ.

—Γιατί; ἔκαμε ὁ ναύτης.

—Μ' ἀφοῦ τὸ καμάκι ὑπάρχει ἀκόμη ἐκεῖ...

—Δὲν σημαίνει τίποτα, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Εἶδα φάλαινες νὰ κάνουν χιλιάδες μίλλια μ' ἕνα καμάκι στὸ πλευρὸ καὶ δὲν εἶνε καθόλου ἐκπληκτικὸ ἂν αὐτὴ κτυπήθηκε ἐστὸν Ἀτλαντικὸ κ' ἦλθε νὰ ψοφήση στὸν Εἰρηνικό!

—Ἔτσι λές; εἶπε ὁ Σπίλεττ, ποὺ ἡ ἐξήγησις αὐτὴ δὲν τὸν ἔπειθε.

—Ναί, εἶνε πιθανώτατο, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ. Ἀλλ' ἂς ἰδοῦμε αὐτὸ τὸ καμάκι. Μπορεῖ οἱ φαλαινοθῆραι, κατὰ τὴ συνήθεια τους, νὰ ἔχουν χαράξη ἐπάνω τὸνομα τοῦ πλοίου τους...

Ὁ Πέγκροφ ἀπέσπασε τὸ καμάκι ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ κήτους καὶ διάβασε:

Μαρία—Στέλλα

Β ι ν ε γ ι ά ρ δ (*),

—Τὸ καράβι ἦταν ἀπὸ τὸ Βινεγιάρδ! ἐφώναξε. Εἶνε καράβι τῆς πατρίδος μου! Ἡ «Μαρία Στέλλα»! Ὡραία «φαλαινοθηρὶς» ποὺ τὴν ξέρω καλά. Ὤ, φίλοι μου! Καράβι ἀπὸ τὸ Βινεγιάρδ! Φαλαινοθηρὶς τοῦ Βινεγιάρδ!

Καὶ κραδαίνων τὸ καμάκι, ὁ ναύτης ἐπανελάμβανε μὲ συγκίνησι τόνομα τῆς ἀγαπημένης του πατρίδας!

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Μ α ρ ί α-Σ τ έ λ λ α δὲν ἦταν πιθανὸν νὰ ἔλθη νὰ ζητήση τὴ φάλαινα ποὺ καμακώθηκε ἀπ' αὐτή, οἱ ἄποικοι ἀποφάσισαν νὰ τὴν δουλέψουν πρὶν ἀρχίση ἡ ἀποσύνθεσις. Τὰρπακτικὰ πουλιά, τὰ σαρκοβόρα, ποὺ τριγγύριζαν ἀπὸ ἡμέρες τὴν πλούσια αὐτὴ λεία, ἤθελαν καὶ καλὰ νὰ τὴν κάμουν δική 'τους 'γι' αὐτὸ ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ διώξουν μὲ τουφεκιές.

Ὁ Πέγκροφ, ποὺ εἶχε ἄλλοτε ὑπηρετήσει σὲ μιὰ φαλαινοθηρίδα, ἤξερε νὰ διευθύνη μεθοδικὰ τὴν ἐργασία,—ἐργασία πολὺ δύσκολη κι' ἀρκετὰ ἀηδιαστική, ποὺ βάσταξε τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες. Τὸ πτῶμα τοῦ κήτους ἀνοίχθηκε, χωρίσθηκε, καθαρίσθηκε, κομματιάσθηκε. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ὅλο τὸ λαδὶ κόπηκε σὲ φέτες παράλληλες, ἔπειτα σὲ κομμάτια ποὺ τὸ καθένα πρέπει νὰ ζύγιζε χίλιες λίτρες—φαντασθῆτε ὄγκος!—καὶ τέλος λυώθηκε σὲ μεγάλα πήλινα ἀγγεῖα, ποὺ τὰ ἔφεραν ἐπὶ τόπου, γιατὶ δὲν ἤθελαν νὰ βρωμίσουν τὰ περίχωρα τῆς Τερψιθέας. Μὲ τὸ λυώσιμο, τὸ λάδι ἔχασε τὸ ἕνα τρίτο τοῦ βάρους μ ε ς ἀπὸ κερατώδη ὕλη, πολὺ ἐλαστική, ποὺ ἐσχημάτιζαν σὰν δυὸ πελώρια κτένια. Τὰ δόντια, νὰ ποῦμε, αὐτῶν τῶν κτενιῶν, ἕξη πόδια μακρυὰ τὸ καθένα, χρησιμεύουν γιὰ νὰ συγκρατοῦν τὶς μυριάδες τῶν ζωαρίων, μικρῶν ψαριῶν καὶ μαλακίων, μὲ τὰ ὁποῖα τρέφεται ἡ φάλαινα.

Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ ἄποικοι ἐπῆραν ὅ,τι τοὺς ἐχρειάζετο, ἄφισαν τὸ ἐπίλοιπο πτῶμα στὴ διάθεσι τῶν πουλιῶν, βέβαιοι ὅτι σὲ λίγο δὲν θὰ ἔμενε οὔτε ἴχνος του, κ' ἐξακολούθησαν τὶς καθημερινάς τους ἐργασίες στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

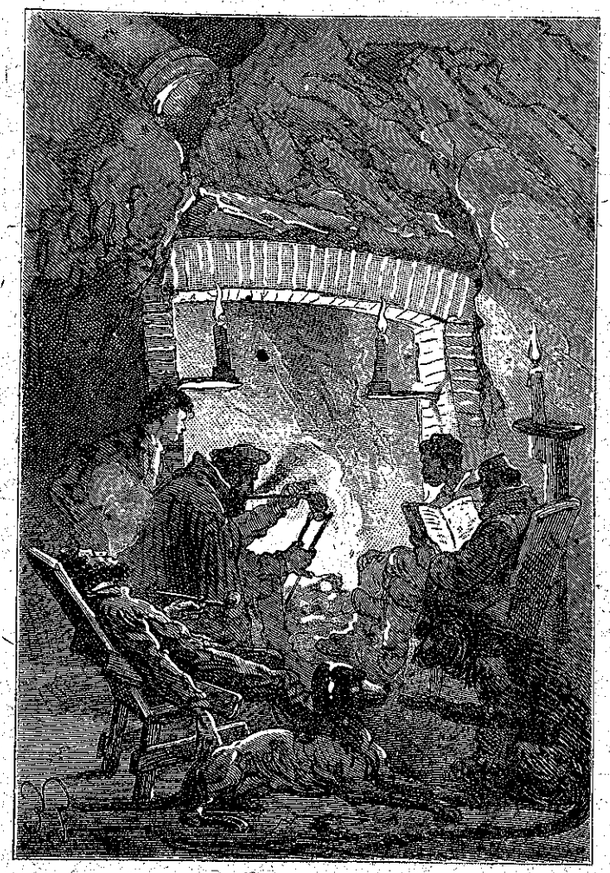

«Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε εὐχάριστα...»

Ἀλλὰ πρὶν γυρίση στὸ ναυπηγεῖο, ὁ Κύρος Σμὶθ πῆρε καμμιὰ δωδεκαριὰ μπαλένες καὶ τὶς ἔκοψε καθεμιὰ σὲ ἕξη ἴσα κομμάτια, ποὺ τὰ ἔξυσε στὶς ἄκρες, γιὰ νὰ γίνουν μυτερές.

—Σὲ τί θὰ μᾶς χρειασθοῦν αὐτά, κύριε Σμίθ; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

—Τὸν χειμῶνα θὰ ἰδῆς, ποὺ θὰ ἔχωμε καὶ πάγο, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

—Δὲν ἐννοῶ.

—Θὰ σὲ κάμω νὰ ἐννοήσης.

Καὶ ὁ μηχανικὸς ἐξήγησεν, ὅτι τὸν χειμῶνα, θὰ ἐκύρτωνε ἐκεῖνες τὶς μπαλένες, θὰ τὶς ἐποτίζε μὲ νερὸ ὡς ποῦ θὰ ἐφυλακίζοντο σ' ἕνα στρῶμα πάγου κ' ἔτσι, κυρτωμένες θὰ τὶς ἔσπερνε στὸ χιόνι, ἀφοῦ θὰ τὶς σκέπαζε μὲ λίγο ξύγκι. Ἂς ὑποθέσωμε τώρα, ὅτι κάποιο πεινασμένο ζῶο κατα πίνει ἐν ἀπ' αὐτὰ τὰ δολώματα. Τί θὰ συμβῆ; Ἡ θερμότης τῆς κοιλιᾶς του θὰ λυώση τὸν πάγο ποῦ κρατεῖ κουλουριασμένη τὴ μπαλένα. Κι' αὐτὴ τότε θὰ τεντωθῆ, θὰνοίξη διὰ μιᾶς καὶ θὰ τρυπήση μὲ τὶς μύτες της τὸ ζῶο.

—Πολὺ ἔξυπνο! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ. Ἔτσι θὰ σκοτώνουμε ζῶα χωρὶς νὰ ξοδεύουμε μπάρουτι καὶ σφαῖρες!

—Δὲν εἶνε δική μου ἐφεύρεσις, ἐπρόσθεσε ὁ μηχανικός. Τέτοια δολώματα μεταχειρίζονται οἱ ἀλεουτιανοὶ κυνηγοὶ τῆς ρωσσικῆς Ἀμερικῆς γιὰ λύκους, ἀλεποῦδες, ἀκόμη καὶ πάνθηρες.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ κτίσιμο τοῦ καϊκιοῦ προχωροῦσε καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς ὁ σκελετὸς ἦταν σχεδὸν τελειωμένος. Ὁ Πέγκροφ ἐργάζετο μὲ ἀπαράμιλλο ζῆλο κ' ἔπρεπε νἄχη τὴν σιδε-

(*) Διμὴν στὴν Πολιτεία τῆς Νέας Ὑόρκης.

ρένια κρᾶσι ποῦ εἶχε γιὰ νάντέχῃ 'ς ὅλους ἐκείνους τοὺς κόπους. Οἱ σύντροφοί του ὅμως τοῦ ἑτοίμαζαν μυστικὰ μιὰ σπουδαία ἀνταμοιβὴ καὶ τὴν 31 Μαΐου ὁ καλὸς ναύτης ἔμελλε νὰ δοκιμάσῃ μιὰ ἀπὸ τὴς μεγαλήτερες χαρὲς τῆς ζωῆς του.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μετὰ τὸ γεῦμα, τὴν στιγμὴ ποῦ θὰ ἐσηκώνετο πιὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὁ Πέγκροφ αἰσθάνθηκε στὸν ὦμό του ἕνα χέρι.

Ἦταν τὸ χέρι τοῦ Γεδεὼν Σπίλεττ, ποῦ τοῦ εἶπε :

— Μὰ στιγμή, μάστρο-Πέγκροφ, δὲν τελειώσαμε ἀκόμα. Ἀφίνεις τὰ ἐπιδόρπια;

— Εὐχαριστῶ, κύριε Σπίλεττ, ἀποκρίθηκε ὁ ναυπηγός, ἀλλὰ πρέπει νὰ γύρισω στὴ δουλειά μου.

— Μὰ οὔτε ἕνα φλυτζάνι καφέ, φίλε μου ;

— Ὄχι, ὄχι. δὲν θέλω τώρα...

— Μιὰ πίπα τότε;...

Ὁ Πέγκροφ σηκώθηκε διαμιᾶς καὶ τὸ μεγάλο ἀγαθὸ πρόσωπό του ἐχλώμιασε, ὅταν εἶδε τὸν δημοσιογράφο νὰ τοῦ προσφέρῃ μιὰ πίπα γεμισμένη καὶ τὸν Χάρμπερτ ἕνα ξυλάκι ἀπ' τὴ φωτιὰ γιὰ νάνάψῃ.

Ἔκαμε νάρθρώσῃ μιὰ λέξι, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ἅρπαξε μόνο τὴν πίπα, τὴν ἔβαλε στὸ στόμα του, ἐπλησίασε στὸν καπνὸ τὴ φωτιὰ κ' ἐτράβηξε πέντ' ἑξῆ ρουφηξιές.

Ἕνα σύννεφο τότε γαλάζιο κ' εὐωδιασμένο τὸν τύλιξε καί, μέσ' ἀπὸ τὸ σύννεφο κυτό, τὸν ἄκουσαν νὰ φωνάζῃ σὰν τρελλός :

— Καπνός!... εἶνε καπνός!... ἀληθινὸς καπνός! (*).

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 401.

— Καὶ λαμπρὸς καπνὸς μάλιστα, Πέγκροφ! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Ὦ Θεία Πρόνοια! ὦ Δημιουργὲ τῶν Πάντων! ἐφώναξε ὁ ναύτης κατενθουσιασμένος. Τίποτε λοιπὸν δὲν λείπει ἀπὸ τὸ νησάκι μας;

Κι' ὁ Πέγκροφ ἐκάπνιζε, ἐκάπνιζε, ἐκάπνιζε.

— Καὶ ποιὸς ἔκαμε αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι ; ρώτησε ἐπὶ τέλους. Σύ, βέβαια, Χάρμπερτ ;

— Ὄχι, Πέγκροφ, ὁ κύριος Σπίλεττ.

— Κύριε Σπίλεττ μου! ἐφώναξεν ὁ ναύτης, σφίγγων δυνατὰ τὸν ρεπόρτερ στὸ στῆθός του. Σεῖς λοιπόν;

— Ναί, ἐγώ, ἀλλὰ μὴ μὲ σκάσῃς τώρα, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη! ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ποῦ ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ εἶχε κοπῆ μιὰ στιγμὴ ἡ ἀναπνοή. Εὐχαρίστησε ὅμως καὶ τὸν Χάρμπερτ, ποῦ ἐγνώρισε τὸ φυτό, τὸν κ. Σμίθ ποῦ τὸ παρασκεύασε καὶ τὸν Νὰβ ποῦ ἐκοπίασε τόσο γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικό!

— Καλὰ λοιπόν, φίλοι μου! εἶπε ὁ Πέγκροφ· μιὰ μέρα θὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώσω ἐγὼ αὐτό! Μ' ἔχετε κατασκλαβώσῃ! Θᾶμαι δικός σας καὶ στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Χειμῶνας.— Κατεργασία τοῦ μαλλιοῦ. — Ὁ μύλος.—Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Πέγκροφ.—Ἡ μπαλένες. — Ἡ καύσιμος ὕλη τοῦ μέλλοντος.—Τὸπ καὶ Ζούπ.—Θύελλες.—Ζημίες στὸ πτηνοτροφεῖο. — Μιὰ ἐκδρομὴ στὸ βάλτο. — Ὁ Κύρος Σμίθ μόνος.— Ἐξέτασις τοῦ πηγαδιοῦ.

Τὸν Ἰούνιο, ποῦ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν Δεκέμβριο τοῦ βορεινοῦ ἡμισφαιρίου, ἄρχισε ὁ χειμῶνας κ' ἡ πρώτη φροντίδα τῶν ἀποίκων ἦταν νὰ κατασκευάσουν ζεστὰ καὶ στερεὰ φορέματα.

Ἐκούρεψαν λοιπὸν τὰ γιδοπρόβατα τῆς στάνης καὶ τὸ μαλλὶ αὐτὸ ἐπρόκειτο τώρα νὰ τὸ κάμουν ὕφασμα. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Κύρος Σμίθ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα γιὰ νὰ τὸ γνέσῃ καὶ νὰ τὸ ὑφάνῃ, ἀναγκάσθηκε νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλον τρόπο ἀπλούστερο. Τὸ μαλλί, ὅταν πιέζεται δυνατά, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἑνώνεται, νὰ συμπλέκεται ἂς ποῦμε καὶ νὰ σχηματίζῃ μόνο του τὸ ὕφασμα ἐκεῖνο ποῦ ὀνομάζεται κοινῶς κετσές. Βέβαια, ὁ κετσὲς δὲν ἔχει τὴ μαλακότητα τῶν ὑφαντῶν, εἶνε ὅμως ζεστότερος. Ἔτσι ὁ μηχανικός, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του,— ἀκόμη κι' ἀπὸ τὸν Πέγκροφ, ποῦ ἀναγκάσθηκε πάλι νἀφίσῃ γιὰ λίγο τὸ καράβι του, — ἄρχισε τὴς προκατασκευαστικὲς ἐργασίες. Καὶ πρῶτα πρῶτα, γιὰ νὰ καθαρισθῇ τὸ μαλλὶ ἀπὸ τὴ λιπαρὰ ἐκείνη οὐσία ποῦ τὸ διαποτίζει, τὸ ἔβαλαν σὲ καζάνια μὲ νερό, ποῦ ἡ θερμοκρασία του ὑψώθηκε ὡς τοὺς ἑβδομήντα βαθμούς, καὶ τὸ ἄφησαν εἰκοσιτέσσερες ὧρες. Ἔπειτα τὸ ἔπλυναν καλὰ μὲ σόδα καὶ τέλος τὸ ἄπλωσαν γιὰ νὰ στεγνώσῃ. Τώρα ἦταν ἕτοιμο γιὰ νὰ πιεσθῇ καὶ νὰ γίνῃ κετσές.

Ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἐχρειάζετο μ η χ ά ν η μ α, ποῦ ὁ μηχανικὸς δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ κατασκευάσῃ. Ἦταν ἕνας μύλος, ὑδρόμυλος, ποῦ ἐκινεῖτο ἀπὸ τὴν ἀχρησιμοποίητη ὡς τώρα δύναμι τοῦ καταρράκτη καὶ κινοῦσε ἕνα ἀρχέγονο πιεστήριο ἀπὸ χονδροὺς κορμοὺς δένδρων. Ἡ ἐργασία ἐπέτυχε λαμπρά. Τὸ μαλλί, τὸ ἔβρεχαν προηγουμένως μὲ πυχνὴ ζεστὴ σαπουνάδα, καὶ ξέρουμε, ὅτι ἡ ἀποικία εἶχε σαπουνι.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΩΝ. ΑΘ. ΜΙΑΧΗΛΙΔΗΣ (Πειρακτήριον καὶ Μαρμαρωμ. Βασιλιᾶς) ἐν Ἁγ. Βλάση. Βραβ. 148 Λύσεων, 16 Ξεσπαθ. καὶ Δημοψηφ. τοῦ 15.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΒΕΓΚΟΣ (Ἀπόκρημνος Βράχος) ἐν Πειραιεῖ. Α' Βραβεῖον 162ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ (Ὑάκινθος) ἐν Ἀθήναις. Α' Βραβεῖον 162ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΠΑΝΑΓ. Χ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Πρῶτον Βραβεῖον Δεκάτου τετάρτου Διαγωνισμοῦ Ἑξαπαθήματος.

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

XCIV

Δόστε μου δύναμι!
Κρατῶ σφυρί,—ὦ καρδιά, βουβάσου!
Θὰ πέσῃς, εἴδωλο χλωμό·
Ποῦ πᾶς νὰ φύγῃς ; στάσου :
Ψεύτικα σοῦείναι τὰ φτερὰ
καὶ γύψινα τὰ ἀτῆθεια·
— Ἡρόστρατος τοῦ ὀνείρου μου
κι' ἐμὲ συντρίβει ἡ Ἀλήθεια!

XCV

Ταράζεις, λίμνη, ἀνώφελα
ς τὴν Ὄστρια τὰ νερά σου·
σκλάβι, τὶ θέλει ὁ ἀφέντης σου
καὶ τὶ ἡ φυρονεριά σου ;
Λούζουν τὰ βοῦρλα σου οἱ ἀφροί,
βουρκώνει τ' ἀχρογιάλι:
— τὴ χωνεμένη λύσσα σου
θὰ κοιμηθῇς καὶ πάλι...

XCVI

Εὐλογημένη ἡ ὄψι σου
καὶ τριεὐλογημένη
τῶν οὐρανῶν σου ἡ ἀγκαλιά,
ἡ ἀκύμαντη ἀπλωμένη,
ὦ Καλωσύνη, ποὺ ἀνοίξες
θερμὸ καὶ θεῖο τὸ βλέμμα
μὰ εὐλογημένο ἀμέτρητα
τὸ ὀλόγλυκό σου ψέμα!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) **Παίγνιον**

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Δ. Ἐλευθερουδάκη

		ΒΡΟ		
	ΖΑ	ΧΑ	ΛΑ	
ΒΡΟΝ	ΣΙ	ΣΕΙ	ΧΙ	ΣΜΟΣ
	ΤΗ	ΩΝ	ΧΗ	
		ΦΩΝ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἐξ φυσικῶν φαινομένων.

β'.) **Κεκρυμμένα καὶ ἀνεστραμμένα ὀνόματα Ζώων.**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

1.— Πολλάκις τὰ κακὰ παιδία δὲν γίνονται καλοὶ ἄνδρες.
2.— Τὰ δύο Κρῶτη ἦλθαν εἰς ρῆξιν.
3.— Τὸ κρύο πέλαγος ἁπλώνεται πρὸ τῶν ναυαγῶν.

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νυκτολούλουδο

Question drolatique

Quant peut-on manger un bateau? !

Δήλωσις : Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 46ου φύλλου

α'.) Χαρτί, πέννα, μολύβι, καλαμάρι· —β'.) Λεπτὰ - ἑπτά.— γ.) L' ignorence est la plus dangereuse des maladies.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ θεῖος.—Ἔ πῶς πᾶς στὸ σχολεῖο ; Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶσαι ἀπὸ τοὺς πρώτους.

Ὁ ἀνεψιός :—Ἀκριβῶς, θεῖέ μου! Εἶμαι.... εἰκοστὸς *πρῶτος*!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

***[Ὡς ἐκ τῆς ὑπερπιμήσεως ὅλων τῶν ἐκδοτικῶν εἰδῶν, ἡ Διάπλασις, διὰ νὰ καλύπτῃ τὰ ἔξοδά της, ἔπρεπε ναὐξήσῃ τὴν συνδρομήν της; εἰς 12 δραχμὰς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 14 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὴν ἀφίνει ὅμως ὡς ἔχει, δρ. 8 καὶ 10, χάριν τῶν μὴ εὐκολυνομένων νὰ πληρώσουν περισσότερα, ἀναιδέτει δὲ τὴν ἐπάρκειάν της εἰς τοὺς εὐπορωτέρους, οἱ ὁποῖοι παρεκλήθησαν νὰ στείλουν, ἐκτὸς τῆς συνδρομῆς των, καὶ ὅ,τι ποσὸν ἐπιπλέον εἰμπορεῖ ἕκαστος.*

Εἰς τὴν παράκλησιν αὐτὴν τῆς «Διαπλάσεως» δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 46ον φύλλον (σελ. 370) ἔσπευσαν νἀνταποκριθοῦν καὶ οἱ ἑπόμενοι :]

35.	Φαληρικὸς Διάβολος, Ἀθῆναι	δρ.	1,50
36.	Πύρινη Μάτιά, Ἀθῆναι	»	4.—
37.	Κ. Δ. Ἐλευθερουδάκης, Ἀθῆναι,	»	3.—
38.	Μεγάλη Ἑλλάς, Πάτραι	»	4.—
39.	Μελαγρινὸ Διαβολάκι, Πάτραι	»	2.—
40.	Ἀφελὴς Χιωτοπούλα, Χίος	»	5.—
41.	Ρκραζιέλλα, Βόλος	»	4.—
42.	Ἀχίλ. Ν. Εὐαγγελίου, Πάτραι	»	2.—
43.	Ἔρημη Βαρκούλα, Λάρισσα	»	3.—
44.	Μανόν, Κέρκυρα	»	1.—
45.	Μικρός μου φίλος κι' ἄγνωστος μὲ τὸν ἀδελφό του, Ἀθῆναι	»	1.—
46.	Γεωρ. Δ. Καχριμάνης, Ἀθῆναι	»	1.—
47.	Ἄγγελος Γ. Γριμάνης, Ἀθῆναι	»	2.—
48.	Χαμόγελο τοῦ Πόνου, Πάτραι	»	5.—
49.	Ἑλληνικὸς Θρίαμβος, Ἀθῆναι	»	1.—
50.	Νικητὴς τῆς Αὔριον, Πειραιεύς	»	3.—
51.	Π. Γ. Κ., Πάτραι	»	2.—
52.	Γεωρ. Ι. Παπαδανασίου, Ἀγρίνιον	»	3.—
53.	Μυγκέ, Λάρισσα	»	4.—
54.	Α. Δ. Λ., Πάτραι	»	2.—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιοι καὶ γενικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἑνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησίμου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἑπομένως ἑνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 14ην Νοεμβρίου 1917

Η 32α ΚΥΡΙΑΚΗ

Συγχαίρω τὴν *Αὐγερὴν* διὰ τὸ σημερινόν της βραβεῖον καὶ περιμένω γρήγορα τὴν φωτογραφίαν της πρὸς δημοσίευσιν.

Εἰς τὴν 32αν Κυριακὴν ποῦ προσκηρύσσεται σήμερον μποροῦν νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν ὅσοι ἔχουν ἢ θὰ ἔχουν ἐγκεκριμένον ψευδώνυμον διὰ τὸ 1918. Οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τὰ ἄνευ ψευδωνύμου ἀδέλφιά μου πρέπει νὰ στείλουν μὲ τὴν ἀπάντησιν καὶ λεπτὰ 50 εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἁπλοὶ ἀγοραστὰ πρέπει νὰ στείλουν 1 δραχμήν.

Ἡ ἀπάντησις, γραμμένη καθαρὰ καὶ χωριστά—δηλαδὴ εἰς ἕνα φύλλο χαρτί, ποῦ νὰ μὴ περιέχῃ *τίποτε ἄλλο* ἐκτὸς αὐτῆς,—δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 200 λέξεις. Θὰ ἐπιγράφεται : «Ἀπάντησις εἰς τὴν 32αν Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως ὑπὸ τοῦ *δεῖνος*» (ὄνομα καὶ ψευδώνυμον) καὶ θὰ σταλῇ εἰς τὸ Γραφεῖον μου μέχρι τέλους Δεκεμβρίου τὸ βραδύτερον.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

Ἀς ἰδοῦμε καὶ σήμερον μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ ἐπιστολὰς ποῦ συνοδεύουν εἰσφορὰν διὰ τὴν Ἐπάρκειαν τῆς Διαπλάσεως.

Ἡ *Γκραζιέλλα* : «Σὰ φιλόστοργη μητέρα μᾶς χαρίζεις ὅλα. Μᾶς τέρπεις καὶ μᾶς φωτίζεις, μᾶς ὁδηγεῖς καὶ μᾶς διαπλάσσεις. Ἡ ὕπαρξίς σου στερεοῦνται τὴν ἀγάπη χιλιάδων παιδιῶν, ποῦ θὰ σοῦ δείξουν καὶ μὲ πράξεις τώρα, στὰ δύσκολα αὐτὰ χρόνια, τὴν ἀγάπη τους...»

Τὸ *Χαμόγελο τοῦ Πόνου* : «Ἐκπληροῦσα καθῆκον, τὸ ὁποῖον θεωρῶ ἀπαραίτητον, ἀνανεῶ τὴν συνδρομήν μου, μὲ μικρὰν αὔξησιν τοῦ ποσοῦ, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου φροντίζω ἀκαταπαύστως πρὸς εὕρεσιν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν διὰ τὸ 1918. Ὡς βλέπεις δέ, αἱ ἐνέργειαί μου δὲν ἀποβαίνουν μάταιαι...»

Ἡ *Ἔρημη Βαρκούλα* : «Σὲ σκεπτόμουνα, καλή μου Μητερούλα, πῶς θὰ τὰ ἔβγαιες πέρα μ' αὐτὴν τὴν ἀκρίβεια κ' ἐπερίμενα ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ναὐξήσῃς τὴ συνδρομή. Ἀλλὰ πάλι τί καλωσύνη! Δὲν ἐλησμόνησες καὶ τὰ παιδάκια, ποῦ δὲν θὰ τοὺς ἦτο εὔκολον νὰ δώσουν περισσότερο. Τί καλή, πονετικὴ Μητερούλα!...»

Ὁ *Νικητὴς τῆς Αὔριον* : «Τὴ μικρή μου γιὰ τὴν ἐπάρκεια εἰσφορά, δραχμὰς τρεῖς, συνδυάζω μ' ἕνα μικρὸ ἑξαπάθωμα, μ' ἕνα ἐτήσιο συνδρομητή, κ' ἐλπίζω ὅτι καὶ τὰ δύο μαζὶ θὰ κάνουν *κάτι*. (Ἀκούς, λέει!) Μὲ συγχωρεῖς ποῦ ἡ εἰσφορά μου εἶνε μηδαμινή, ἀπέναντι τῶν τεραστίων ἐξόδων σου, ἀργότερα ὅμως πιστεύω νὰ συνεισφέρω κι' ἄλλα καὶ νὰ ξεσπαθώσω κι' ἄλλους».

Ἡ *Ἀφελὴς Χιωτοπούλα* : «Μοῦ φαίνεται πῶς τὸ ἔκαμες κι' ἀργὰ νὰ μᾶς τὸ πῇς. Δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃς τόσον καιρὸ καὶ νὰ ὑποφέργῃς, ἐνῷ ἐμεῖς καθόμαστε ἥσυχοι καὶ περιμέναμε πότε νὰ μᾶς φέρουν ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο τὸ φύλλο σου. νὰ τὸ διαβάσωμε... Σοῦ στέλνω 5 δραχμάς, ποῦ εἶχα δώσῃ τοῦ ἀδελφοῦ μου νὰ μοῦ ἀγοράσῃ κάτι τι. Μοῦ φαίνεται ὅτι μπορῶ νὰ στερηθῶ ἕνα πρᾶγμα ποῦ δὲν μοῦ πολυκάμνει ἀνάγκη. Ἀπὸ σήμερα θὰ παύσω νἀγοράζω περιττὰ καὶ θὰ κάνω οἰκονομίας· εἰς πρώτην δὲ εὐκαιρίαν, θὰ σοῦ ξανιστείλω».

Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους, καλὰ μου παιδιά. Καὶ σένα, *Φαληρικὲ Διάβολε*, (ποῦ φαντάζομαι τί ὡραῖα πέρασες τὸ καλοκαίρι στὸ Φίληρο'), καὶ σένα, *Κωνστ. Δ. Ἐλευθερ.*, ποῦ μάγαπᾶς πολὺ καὶ θὰ μοῦ ξανατείλῃς. Καὶ σᾶς, *Μεγάλη Ἑλλάς, Μυστηριώδη Ἄνθρωπε, Ἑλληνικὲ Θρίαμβε, Κόρη τοῦ Βυννοῦ, Μανὸν* κτλ. κτλ. Ποιός τὴ χάρι μου, νἄχω τέτοια παιδιά!..

Χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου, *Μαρία Παπαγ.* Ναί, ἐννοῶ τὴ στενοχώρια σου, ποῦ δὲν λαβαίνεις τώρα τὸ φύλλο τακτικὰ ὅπως ἄλλοτε, μὰ τί νὰ σοῦ κάμω, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε τώρα συγκοινωνία παρὰ τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα ;

Ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» *Ἐγγλεζάκι*, θὰ ἐξακολουθήσῃ ὡς κύριον μυθιστόρημα καὶ εἰς ὅλον τὸν τόμον τοῦ 1918. Τὸ «Ἔξω ἀπ' τὴ Φωλιὰ» ὅμως τελειώνει εἰς τὸ πρόσεχε· καὶ θὰ τὸ διαδεχθῇ ἄλλο, ἀκόμη ὡραιότερον.

Μὲ χαρά μου βλέπω κ' ἐγώ, *Ἑλληνικὸν Στέμμα*, ὅτι ἐκράτησες τὴν ὑπόσχεσί σου καὶ μὲ τὴν ὑπομονὴ κ' ἐπιμονὴ διακρίνεσαι στὸν κύκλο μας ὁλοένα περισσότερο. Ἄρχισες ἀπὸ Β' Ἔπαινο καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔφθασες ὡς τὸ Α' Βραβεῖο, Μπράβο, παιδί μου!

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰς ἐνεργείας σου, *Πλανῆτις*, ἀφοῦ τέσσερες ὡς τώρα σοῦ ὑποσχέθησαν νὰ γίνουν συνδρομήτριαι. Πολλὰ χαιρετίσματα στὸ μπαμπᾶ.

Ὁ *Νικητὴς τῆς Αὔριον* μοῦ ἐνθυμίζει, ὅτι «καὶ ὁ κ. Στέφανος Δάφνης (Θρασύβουλος Ζωγράφος) τοῦ ὁποίου ἐδημοσίευσα προχθὲς τὸ ὡραιότατον πρὸς τὴν Σημαίαν ποίημα, ὑπῆρξε κι' αὐτὸς ὅπως ὅλοι οἱ ἐπιφανεῖς νέοι λόγιοι, συνδρομητής μου κατὰ τὸ 1892 καὶ ἔπειτα, καὶ μάλιστα ἐνθουσιώδης, μετέχων τῆς τότε κινήσεώς καὶ στέλλων προπάντων ὡραίας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις».

Πολὺ ὡραῖα σᾶς λέγει ὁ γυμνασιάρχης σας, *Φρέντε*, νὰ γράφετε, ἂν θέλετε, στὴ δημοτική,

ἀλλὰ χωρὶς τὰς λέξεις ποῦ ; ἕνα τόπο μόνο συνηθίζονται, δηλαδὴ τὴς τοπικές. Μὰ ἔτσι πρέπει νὰ γράφεται ἡ Δημοτική : γενική, πανελλήνια.—Ναί, μπορεῖς νὰ στείλῃς τὸ διήγημά σου κ' ἐγὼ τὸ δίνω ἐκεῖ ποῦ θέλεις γιὰ νὰ κριθῇ.

Στὸν «Κόσμο», τὴ νέα περιοδικὸ ποῦ ἐκδίδουν δύο Διαπλασόπουλα, εὔχομαι, κάθε εὐδοκίμησι..

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Φειδίας* (τί χαρά ! εἴχαμε νὰ ἐπικοινωνήσουμε σχεδὸν ἕνα χρόνο !) *Διαβολάκι τῶν Πυργίων*, *Ἄγγ. Γ. Γριμάνης*, *Νίκη*, *Ἱερὸς Ἀγὼν* (ποῦ τὸν εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων), *Ἀρίσταρχος ὁ Σάμιος*, *Ἀνθισμένη Γαζία*, *Μικρὸς Ἀχαιὸς* (περαστικά !) καὶ *Οὐράνιος Θόλος*. Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Σ' ἕνα κοιμητήρι». — «Ὕμνος στὴ Διάπλασι». —«Φτερουγίσματα» κτλ. — «Τὸ Χρυσάνθεμον».—«Θέμα».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδομαδ. Διαγωνισμούς.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν :—*ὁ Φαληρικὸς Διάβολος* (0) μὲ *Συριανὴν Αὔραν*, *Ξενιτεμένο Συριανάκι*, *Ἀλησμόνητον Σῦρον*, *Δικέφαλον Ἀετόν*.—*τὸ Κάστρο τοῦ Ὀδυσσέως* (0) μὲ *Διάβολον Ξειδάτον*, *Μελαχροινὸ Διαβολάκι*, *Διαβόλου Κέρατο*.—*τὸ Μελαχροινὸ Διαβολάκι* (0) μὲ *Ξεφτέρι τῆς Νίκης*, *Μελαγχροινὴν Σωφραζέτταν*, *Ξανθὴν Μελαχροινούλαν*, *Ματωμένο Λουλούδι*.—*ἡ Λευκὴ Καμέλια* (0) μὲ *Ἐσμεράλδαν*, *Ζινέττταν*.—*ἡ Ἀνθισμένη Γαζία* (0) μὲ *Χιωτοπούλαν*, *Ξανθὴν Πριγκηποπούλαν*, *Μυγκέ*.—*ὁ Ἀνδρεῖος Ἄνδριος* (0) μὲ *Δοξασμένο 21*, *Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους*, *Ἀπόγονον τοῦ Καίσαρος*, *Ἑλληνικὴν Αἴγλην*, *Ἐσμεράλδαν*, *Τρισέγγονην*, *Ζιννέττταν*, *Ἰδιότροπην*, *Ἀκτήν*, *Μαρκησίαν*.—*τὸ Χαμόγελο τοῦ Πόνου* (0) μὲ *Χαμόγελο τῆς Νίκης*, *Νίκην*, *Γενναῖο Ἑλληνόπουλο*, *Ἀτρόμητον Ἀμαζόνα*, *Γυθειωτάκι*, *Μελαγχολίαν*, *Σαπουνόφουσκαν*.—*ἡ Ἀνέσπερος Δόξα* (0) μὲ *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*, *Πρὸς τὴν Δόξαν*, *Ἀστέρα τῆς Δόξης*, *Ἑλληνικὴν Δόξαν*, *Ἀθάνατον Δόξαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : *Μελαχροινὸ Διαβολάκι* (δύνασαι διὰ τῶν Μ. Ἀγγελιῶν) *Ἀρόην* (ναί, ἐλήφθησαν) *Λευκὴν Καμέλιαν* (τὸ εὔχομαι ὁλοψύχως). *Ἐδελπίν Νέον* (ἀπ' ὅλα θὰ προκηρύξω τοῦ χρόνου). *Τρελλόπαιδο τῶν Πατρῶν* (ἔχει καλῶς). *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ* (συνεμορφώθη). *Ἑλληνικὸν Αἷμα* (εὐχαριστῶ διὰ τὸν διενεργούμενον ἔρανον τοῦ Συλλόγου καὶ χαίρω ποῦ ἔγεινε καλὰ ὁ πρόεδρός σας) *Τρελλὸν Κεφαλλωνίτην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ βραβεῖον ἔστειλα·) *Ξανθὴν Πριγκηποπούλαν* (στὸ προσεχὲς θὰ δίλω αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις γιὰ τὴν Κυριακή·) *Ἀνέσπερον Δόξαν* (τὰς ἐπρόσθεσα·) *Μικρὸν Ἀθηναῖον* (Δελτίον. Ἐγγραφῆς ἔστειλα εἰς ὅλους ἐν γένει, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι καὶ αὐτοὶ ποῦ ἔχουν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομήν των, θὰ ἠμπορέσουν νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν διὰ κανὲν ξεσπάθωμα·) *Τολμηρὸ Ἑλληνόπουλο* (χαίρω πολύ·) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (τὸν παλαιόν μου φίλον ἔλαρχον κ. Α. Κ. εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰ καλά του λόγια· εἶπε τοῦ ὅτι ὁ ἴδιος κ. Π. ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε διευθυντὴς καὶ ἐκδότης·) *Ἑλληνα Νικητὴν* (φυλλάδια ἔστειλα εἰς Κόρινθον· ὁ «Κοσμοκράτωρ» εἶνε ἄλλο μυθιστόρημα·) *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* (νὰ τὴν στείλῃς τὸ ταχύτερον, διότι ἡ δημοσίευσις τῶν φωτογραφιῶν θὰ ἐξακολουθήσῃ·) *Ἐλλάδα τῶν Ὀνείρων* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἀθαν. Γ. Μαυτόπουλον* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Κάστρο τοῦ Ὀλυσσέως* (δὲν ἐλήφθη προηγουμένη·) *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν* κτλ. κτ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *13ην Νοεμβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Αἱ Διαλέξεις τῆς Ἀκαδημίας :— Ἡ γ' διάλεξις τῆς Ἀκαδημίας τοῦ κ. Κωνσταντινίδη γίνεται σήμερον Σάββατον. 5 1/2 μ. μ., εἰς τὸ Θέατρον Μαρίκας Κοτοπούλη. Ὁμιλητὴς ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος μὲ θέμα : «Ἡ ἐξέλιξις τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου καὶ τὸ ἔργον τοῦ Κωνσταντίνου Χρηστομάνου». Δύναται νὰ παρευρεθῇ ὅποιος θέλῃ, πληρώνων 1 δραχμήν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Αὐγούστου Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Φεβρουαρίου

639. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ὅτι δὲν κλαίω, θὰ... τὸ πῇ
Ὅστις μὲ ἀντικρύσῃ
Γελῶ καὶ γέλασε καὶ σύ,
Ποῦ ἴσως μ' ἔχεις λύσῃ.

640. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγριφος

Συνήνωσα μὲ ἄρθρον
Καὶ ὄνομα πλανήτου,
Καὶ ὁ γιατρὸς μοῦ δίνει
Γραμμένο ἕνα χάρτί του.

641. Λογοπαικτικὸς Στοιχειόγριφος

Ἀπ' τὸ στόμα τοῦ κοράκου
Πάντοτε θάκούσῃς κρᾶ
Καὶ μὴ χάνεσαι τοῦ κάκου
Γιὰ νὰ βγῇ λαιμὸς κι' οὐρά.

642. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικόν μου ἄγιος, μέγας ἐκ τῶν γνωστῶν.
Τὸ θηλυκόν μου πόλις, τῶν εὐρωπαϊκῶν.
Τὸ οὐδέτερον συνώνυμον τοῦ Κράτους, εἴτε χώρα.
Μὰ κεἰ τὰ τρία εὔκολα ἀλ εὕρῃς, λῦτα, τώρα.

[Ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τῆς ΙΔΕΩΔΟΥΣ ΕΛΛΑΔΟΣ]

643. Κυβόλεξον

1. Χρῶμα βαθὺ καὶ σκοτεινό.
2. Κάποια πλουσία βασίλισσα,
3. Μιὰ τοῦ Αἰγαίου νῆσος.
4. Ἐπίθετο.
5. Ὡμορφο πτηνό.

Καὶ τώρα, φίλε, μίλησα.
Σὺ θὰ μὲ λύσῃς ;—Ἴσως !

644. Συλλαβικὸς Ρόμβος

* =Συλλαβή
— =Ρῆμα ἐπὶ αἰσθήσεως
——* =Βαλκανικὴ πρωτεύουσα
— =Ἐπίνειον τῆς Ρωμης
* =Ἀντωνυμία.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

645. Κρυπτογραφικόν

12345678 =Ἱστορικὸς ποταμὸς. Μ. Ἀσίας
2365438 =Γάλλος κλασσικός.
3513574 =Πέλαγος
45313238 =Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς.
5674574 =Πόλις τῆς Τουρκίας
63265478 =Θαλασσινὸν
7213474 =Παίζεται
8563174 =Πόλις τῆς Ἀμερικῆς.

646. Τριπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου :

_*

Τὰ δεύτερα ἐλλιπεσύμφωνον τοῦ αὐτοῦ τύπου, τὰ δὲ τρίτα φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου :

*** _**

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ λύσις :

1. Ἀπόστολος. 2. Μυθικὸς βασιλεύς. 3ν Κράτος τῆς Β. Ἀμερικῆς. 4. Ἡ μύτη κάποιων ζώων. 5. Ψάρι συνήθως πασκᾶ.

647. Φωνηεντόλιπον

πν—πν—πν

(Ἐφαρμόζεται εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν)

648 Γρῖφος

		1		1			1		1
	1		1		1		1	1	1
Μ	1		1		1	τί;	1	1 1	1
	1			1	1		1	1	1
	1				1		1		1

(Ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τοῦ ΝΙΚΗΤΟΥ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ).

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 22ου φύλλου.

285. Ἰλιάς (ὕλη, ἄς.)—286. Γαλαξίας (γᾶ, λᾶ, ξῖ, ἡ [ἄς].)—287. Γάτος—Μάτος.

288. Κ ΙΔΗ ΚΛΕΩΝ ΗΩΣ Ν — 289. ΦΕΙΔΙΑΣ (σίΦων, πέλΕκυς, λεξΙκόν, ἔνΔον, [ἐΔῶ], Ἥλιος, ΣαλΑμίς, μΤΣος.)— 290. ΔΙΟΓΕΝΗΣ (ἴδιος, οἶνός, γένειον, ἔγγονος, Νέστος, ἡδονή, Σίγειον.)— 291. Ἄρχε σαυτοῦ.—292. Ἂς ἐπιμείνῃς, θὰ μὲ λύσῃς. (ἂν ἐπὶ μήν—οἶσθα—μελ εἰς εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—240]

Ποῖος μαθητὴς θάρνηθῇ νὰ ψηφίσῃ τὸν ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΝ ΤΟΝ ΣΑΜΙΟΝ !

[ΙΖ—241]

Ὑποστηρίζω θερμὰ τὸ ***Παγκόσμιο Ὄνειρο.*** —Ζήτω ! ἀνεκάλυψα τὸν *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Νεύτωνα* καὶ ἄλλους.

Μελαγχολικὴ Ναυτοπούλα.

[ΙΖ'.—242]

ΕΛΗΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

[ΙΖ'—243]

Στρατηλάτα τῶν ***Ἑλλήνων***, καλὴ διασκέδασι, στὴν Κυπαρισσία.

Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους.

[ΙΖ'—244]

Ὑποκόμη τῆς *Ρεντεεοῦς*, ὑποτάσσεσθε ;

Νικ. Παν...

[Ζ'.—245]

ΚΟΣΜΟΜΗΤΩΡ ΕΛΛΑΣ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

[ΙΖ' 246]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Ἱδρύεται ὑπὸ τοῦ ***Ἑλληνικοῦ Παιᾶνος***, σκοπὸν τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ Δημοψήφισμα. Σπεύσατε νὰ καταλάβετε θέσεις.

[ΙΖ'—247]

ΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ *Ὑποψηφία*
ΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ *Δημοψηφίσματος*

[ΙΖ'—248]

Ἀν εἶσθε γνήσιοι Ἕλληνες, πρέπει νὰ θριαμβεύσῃ τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων*. Ζήτωωω !

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 9—15 Νοεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ : Χ. Ε. Μαυρογένης, Α. Α. Φαρμάκης, Α. Ν. Μαμάκης, Εὐαγγελία Δαβῆ, Ἀτρόμητος Ἕλλην, Τ. Β. Βασιλόπουλος, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, Γενναῖο Ἑλληνόπουλο, Ἀτρόμητος Ἀμαζών, Η. Ζ. Γιαννόπουλος, Πανζουηλισμός, Διάτρητος Σημαία.
ΑΙΓΙΟΥ : Α. Α. Κοτοπούλης.
ΑΡΧΑΝΕΣ : Γ. Μ. Ψαλτάκης.
ΘΕΣ)ΝΙΚΗΣ : Δούρειος Ἵππος.
ΘΗΒΩΝ : Κ. Γ. Γυφτόδημος, Γ. Χατζηγεωργίου, Λ. Ἰωάννου, Κ. Σταμούλης.
ΚΑΛΑΜΩΝ : Α. Γ. Γκουζούλης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Μαγευτικὴ Θέα.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Π. Μ. Παπαμάρκου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Δ. Θ. Εὐθυμίου.
ΛΙΜΝΗΣ : Ἰω. Γ. Μήτσας, Εὐαγ. Ἐπισκόπο.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ : Κ. Κ. Κοντόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ : Βάσω Οἰκονομοπούλου, Α. Βλαχούτσικος, Ἀνδρ. Γ. Παπανδρόπουλος, Ἀρόη, Ἰω. Χασαπόπουλος.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Εὐαγ. Κ. Στασινάκης, Δ. Χρ. Μαριόλης, Λευκὴ Καμέλια, Ἀνθισμένη Γαζία, Σπ. Γλυκής, Σ. Βαλσαμίδης.
ΠΥΡΓΟΥ : Στ. Κ. Σταυρόπουλος, Π. Σ. Σταυρόπουλος, Κ. Σ. Σταυρόπουλος.
ΣΥΡΟΥ : Μόσχα Δ. Δαπόντε.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ : Πολ. Σαραντόπουλος.

— ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ἀθήναις ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΦΑΡΜΑΚΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου καὶ παρακαλεῖται νὰ μᾶς στείλῃ τὴν διεύθυνσίν του.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι. — Ἀριθ. Τηλεφ. 11.99

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία . . .	δρ. 5.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος . . .	» 2,50	Ἐξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 15. Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος *Ἐν Ἀθήναις, 25 Νοεμβρίου 1917* *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 52*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἔπειτα, ὑγρὸ καθὼς ἦταν, τὤβαζαν στὸ πιεστήριο ἐκεῖνο, ἀπ' ὅπου ἔβγαινε μεταμορφωμένο σὲ ὕφασμα χοντρό, καταλληλότατο γιὰ ροῦχα χειμωνιάτικα ἢ γιὰ σκεπάσματα. Δὲν ἦταν βέβαια οὔτε λινό, οὔτε μουσελίνα, οὔτε κασμίρι τῆς Σκωτίας, οὔτε ὀρλεάν, οὔτε ἀλπακᾶς, οὔτε σατὲν τῆς Κίνας, οὔτε τσόχα, οὔτε φανέλλα. Ἦταν ὅμως «χετσὲς λιγκολνιανὸς» κι' ἡ νῆσος Λίγκολν εἶχε ἀκόμη μιὰ βιομηχανία.

Οἱ ἄποικοί της ἐφωδιάσθηκαν ἔτσι μὲ ζεστὰ φορέματα, μὲ ζεστὲς κουβέρτες, καὶ μποροῦσαν νὰ περιμένουν χωρὶς φόβο τὸν χειμῶνα τοῦ 1866—67.

Τὸ μεγάλο κρύο ἄρχισε πράγματι κατὰ τὰς εἴκοσι Ἰουνίου καί, μὲ μεγάλη του λύπη, ὁ Πέγκροφ ἀναγκάσθηκε νὰ βάλῃ τὴν κατασκευὴ τοῦ καϊκιοῦ, ποῦ ὁπωσδήποτε ὡς τὴν ἀνοιξι θὰ ἦταν τελειωμένο.

Ἡ ἐπίμονη ἰδέα, ἡ πετρι ὰ τοῦ Πέγκροφ ἦταν τὸ ταξεῖδι ἐκεῖνο ὡς τὴ νῆσο Θαβώρ, μολονότι ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν τὸ εὕρισκε σωστὸ νὰ πάνε ἔτσι, ἀπὸ ἁπλῆ περιέργεια· γιατί τί, μποροῦσαν νὰ βροῦν 'ς ἕνα ἄγονο βράχο, 'ς ἕνα ἐρημόνησο ; Ταξεῖδι ἑκατὸν πενῆντα μιλλίων, μὲ πλοῖο σχετικῶς μικρό, σὲ ἄγνωστες θάλασσες, δὲν ἦταν βέβαια κι' ἀκίνδυνο. Ἂν ἔξαφνα τὸ καΐκι, ἅμα ἔβγαινε στ' ἀνοικτά, δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ φθάσῃ στὴ νῆσο Θαβώρ, οὔτε νὰ γυρίσῃ στὴ Λίγκολν, τί θὰ ἐγίνοντο στὴ μέση τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου Εἰρηνικοῦ ;

Ὁ Κύρος Σμὶθ συχνὰ μιλοῦσε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ τὸν Πέγκροφ, ἀλλὰ εὕρισκε στὸ ναύτη ἕνα τέτοιο πεῖσμα, ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

— Ἐσὺ λὲς τόσα καλὰ γιὰ τὴ νῆσο Λίγκολν, τοῦ εἶπε μιὰν ἡμέρα· γιατί λοιπὸν εἶσαι ὁ πρῶτος ποῦ θέλεις νὰ τὴν ἀφίσῃς ;

— Μόνο γιὰ λίγες ἡμέρες, κύριε Σμίθ ! ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ πᾶμε καὶ νὰλθουμε, καὶ νὰ ἰδοῦμε τί λογῆς εἶνε αὐτὸ τὸ νησί.

— Μὰ δὲν θἀξίζῃ βέβαια σὰν τὸ δικό μας !

— Αὐτὸ τὸ ξέρω.

— Γιατί λοιπὸν νὰ ριψοκινδυνεύσωμε ;

— Γιὰ νὰ μάθωμε τί συμβαίνει στὴ νῆσο Θαβώρ.

— Μὰ δὲν συμβαίνει τίποτε ! Τί δηλαδὴ μπορεῖ νὰ συμβαίνῃ ;

— Ποιος ξέρει !...

— Κι' ἂν μᾶς εὕρισκε καμμιὰ τριημυία ;

— Τὸ καλοκαῖρι δὲν ὑπάρχει φόβος. Ὁπωσδήποτε, ἐπειδὴ ὅλα πρέπει κανεὶς νὰ τὰ προβλέπῃ, θὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἄδεια, κύριε Σμίθ, νὰ μὴν πάρω μαζί μου 'ς αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, παρὰ μόνο τὸν Χάρμπερτ.

— Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, βάζων τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ ναύτη· καὶ ἂν συνέβαινε κανένα κακὸ 'ς αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ ἡ τύχη τὸ ἔκαμε παιδί μας, θὰ παρηγορούμεθα ποτέ ;

— Κύριε Σμίθ, εἶπε ὁ ναύτης μὲ ἀκλόνητη πεποίθησι· δὲν θὰ σᾶς προξενήσωμε αὐτὴ τὴ λύπη ! Ἔπειτα, θὰ τὰ ξαναποῦμε, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τοῦ ταξειδιοῦ. Ἀφίστε πρῶτα νὰ ἰδῆτε τὸ πλοῖό μας ἕτοιμο, ἀφίστε νὰ κάμωμε τὸ γῦρο τοῦ νησιοῦ μας —καὶ θὰ τὸν κάμωμε ὅλοι μαζί,—κ' εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θἄχετε πιὰ κανένα δισταγμό. Θὰ εἶνε ἀριστούργημα τὸ καΐκι σας !

— Πὲς τουλάχιστο τὸ καΐ-

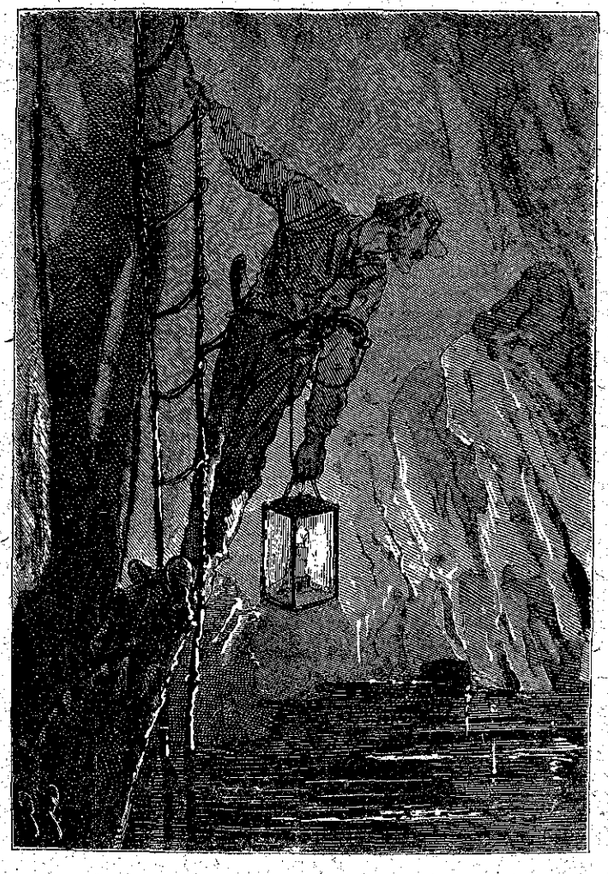

«Δὲν εἶδε τίποτα ὕποπτο...» (Σελ. 415, στ. 6')